

ΥΛΙΚΑ
ΤΗΣ ΙΔΡΥΤΙΚΗΣ
ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ
ΤΗΣ

Οργάνωση
Μαρξιστών
Λενινιστών
Κύπρου

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ Κ.Σ. ΤΗΣ Ο.Μ.Λ.Κ.
ΚΥΠΡΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1978

ΥΛΙΚΑ
ΤΗΣ ΙΔΡΥΤΙΚΗΣ
ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ
ΤΗΣ

Οργάνωση
Μαρξιστών
Λενινιστών
Κύπρου

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ Κ.Σ. ΤΗΣ Ο.Μ.Λ.Κ.
ΚΥΠΡΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1978

Η ιστορική πορεία του εργατικού κινήματος.

Η ιστορική πορεία του κινήματος όπως την έδωσε προς τα έξω η σύσκεψη Κυπρίων Κ/στων το 1975 μας εκφράζει και τη αναδημοσιεύουμε από τις εκδόσεις Κ.Κ.Κ. Μοναδικά σημεία επιφύλαξης, τα σημεία που εφάπτονται του εθνικού ζητήματος που στη οργάνωση μας το εθνικό ζήτημα είναι πρόβλημα συζήτησης που ακόμη δεν έχουμε καταλήξει.

1. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ 4ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΚΚ ΓΙΑ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ

Τò Κ.Κ.Κ. δρώντας στην παρανομία στò 4ο του συνέδριο, που συγκροτήθηκε τòn 'Απρίλη τού 1940, πήρε τήν απόφαση νά συγκροτήσει μιá μαζικοπολιτική οργάνωση, σάν τòn φορέα τής μαζικής πάλης, γιά τήν εκπλήρωση τού μίνιμου προγράμματός του.

2. ΜΕΣΑ ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΑΡΘΗΚΕ Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Τò 1940, που πραγματοποιήθηκε τò 4ο συνέδριο τού Κ.Κ.Κ. — τέσσερα χρόνια μετά τήν άνασυγκρότησή του — ήταν ή έποχή, που ó κόσμος σύρτηκε στòn β' παγκόσμιο πόλεμο, άφου πρώτα πέρασε από μιá σειρά οικονομικές κρίσεις τού καπιταλιστικού συστήματος, που γέννησαν τòn φασισμό, σάν τήν έκφραση τών πò άμειλικτων μονοπωλίων τών χωρών τού άξονα (Γερμανία, 'Ιταλία, 'Ιαπωνία), οί όποίες, βάζοντας τήν οικονομία τους σέ πολεμική βάση, γιά τò ξεπέραςμα τής κρίσης, άνοιγαν τòn δρόμο γιά μιá νέα ήμπεριαλιστική σύγκρουση, με στόχο τò ξαναμοίρασμα τού κόσμου, που οδήγησε στòn β' παγκόσμιο πόλεμο με τò σύνθημα «ζωπικός χώρος» γιά τς χώρες τού άξονα.

Έτσι οί ήμπεριαλιστικές δυνάμεις, έχτος από τούς λαους τους έσερναν στò μακελειò και όλους τούς οκλαθωμένους και έξαρτημένους σ' αυτούς λαούς, γιά τήν υπέρσωση τών συμφερόντων τους. Τò Κ.Κ.Κ. έπκεφαλής τού εργατικού κινήματος βρισκόταν σέ μαχητική πάλη, γιά νά άποτρέψει τò ρίξιμο τού λαού μας στήν όλέθρια σύγκρουση τού ήμπεριαλιστικού στρατοπέδου.

Ήταν ή έποχή που ή Έλληνική άρχουσα τάξη κάτω από τήν άδυναμία της νά κυβερνήσει τήν χώρα, άντιμετωπίζοντας τά χτυπήματα τού άναπτυσσόμενου εργατικού κινήματος και τού λαού και ύποταγμένη στα συμφέροντα τού Έγγλέζικου ήμπεριαλισμού, ξεπουλώντας τά έθνικά συμφέροντα έπέβαλε τή γνωστή σιγερή δικτατορία τής 4ης Αυγούστου. Ήταν έπόμερο μαζί με όλα τ' άλλα νά ξεπουλήσει, όπως και οί προηγούμενες κυβερνήσεις και τò έθνικό κυπριακό πρόβλημα

Ήταν ή έποχή που ó λαός τής Κύπρου στέναζε κάτω από μιá σιγνή άποικιακή δικτατορία τών Άγγλων ήμπεριαλιστών, που έπεβλήθηκε ύστερα από τò κίνημα τού 'Οκτώβρη τού 1931, γιά τò στραγγάλισμα τής πάλης γιά έθνική λεφτεριά, γιά τò τσάκισμα τού κινήματος

της εργατικής τάξης και της επαναστατικής του πρωτοπορίας, του ΚΚΚ και η οποία κάτω από την ανάγκη της στρατολόγησης του λαού για τον πόλεμο, άρχισε να παρουσιάζει μιὰ διάθεση χαλάρωσης της καταπιεστικής της πολιτικής.

Ήταν η εποχή που η τοπική άρχουσα τάξη της Κύπρου ξεμασκαρεύτηκε μπροστά στον λαό και έδειξε καθαρά, ότι ποτέ δεν ήταν εθνική τάξη και ότι ποτέ δεν αγωνίστηκε με συνέπεια για εθνική απελευθέρωση, αλλά πάντα χρησιμοποιούσε το εθνικό πρόβλημα, για να καλύπτει την έκμετάλλευση του λαού και να εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Αυτό αποδείχτηκε ξεκάθαρα μετά το λαϊκό κίνημα του 1931, όπου η άποικιοκρατική κυβέρνηση ανάλαβε ολοκληρωτικά το χτύπημα του λαϊκού κινήματος, και μ' αυτή τη βάση η άρχουσα τάξη, εμπορομεσική στον χαρακτήρα της, επδόθηκε στην ανάπτυξη των συμφερόντων της έκμεταλλεύσιμη τις εμπορικές σχέσεις με την αγγλική αγορά και βιομηχανία και συνεργάστηκε με τους πιο καλούς της εκπρόσωπους στο Έκτελεστικό και στο Συμβουλευτικό σώμα και σ' όλο τον διοικητικό και κυβερνητικό μηχανισμό των άποικιοκρατών, ενώ από την άλλη εγκατάλειψε κάθε προσπάθεια για εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα νόμιμο ή παράνομο.

Ήταν η εποχή που η εργατική τάξη της Κύπρου, που βασικά προερχόταν από ξεκληρισμένους αγρότες, οργανωμένη στο συντεχνιακό κίνημα και κάτω από την καθοδήγηση του Κ.Κ.Κ., παρά την προσπάθεια των εγγλέζων άποικιοκρατών να δώσουν στο εργατικό κίνημα τον Τρέιν - Γιουν.ονιστικό (οικονομικό) χαρακτήρα, κατά το αγγλικό πρότυπο, συνειδητοποίησε τον ταξικό της ρόλο και την ιστορική της ευθύνη για κοινωνική αλλαγή, συνειδητοποιούσε την ανάγκη επαναστατικής πορείας, που άντλοῦσε μέσα από την Μαρξιστική κοσμοθεωρία και αγωνιζόταν ενάντια στην έκμετάλλευση : των ξένων μεταλλευτικών επιχειρήσεων, της άποικιοκρατικής - κυβερνητικής εργοδοσίας (όδοποιία κλπ.) των εργοστασίων (καπνά, οίονπνευματώδη ποτά, χαρούπια) και ενάντια στην έκμετάλλευση από τους μικροεργοδότες των μικρομάγαζων : (ραφτάδικα, παπουτσιδικά, ξυλουργεία, τυπογραφεία κλπ.). Ακόμα ενάντια στην έκμετάλλευση των εργοδοτών στις οικοδομές, στις μεταφορές κ.ά., για βελτίωση του επιπέδου της ζωής (όχτώωρο, καλύτερο μεροκάματο, ιατρική περίθαλψη, κοινωνικές ασφάλισεις κλπ.). Ενάντια στην ανεργία.

Ταυτόχρονα ανέβαζε την καθημερινή πάλη στο πολιτικό επίπεδο, αγωνιζόμενη ενάντια στον πόλεμο, για πολιτικές ελευθερίες, για δημοκρατία και για την απαλλαγή από τον εγγλέζικο ζυγό και την εθνική αποκατάσταση. (Ένωση με την Ελλάδα).

Ήταν η εποχή που η αγροτιά της Κύπρου, που αποτελούσε πάνω από το 65% του Κυπριακού λαού και που στην συντριπτική της πλειοψηφία αποτελείτο από φτωχούς και μεσαίους αγρότες, υπόφερε κάτω από την άγρια έκμετάλλευση των εμπορομεσιτών και των τοκογλύφων, που σε μεγάλο βαθμό αντικαταστάθηκαν από το εγγλέζικο κεφάλαιο μέσο των συνεργατικών πιστωτικών εταιριών, με αποτέλεσμα με-

γάλο μέρος της φτωχής αγροτιάς να ξεκληρίζεται και να παίρνει το δρόμο προς τις περιοχές των μεταλλείων και προς τις πόλεις ή να μεταναστεύει.

Ο πόλεμος έδωσε ακόμα ένα γερό χτύπημα στην αγροτιά με το σταμάτημα των εξαγωγών των αγροτικών προϊόντων (πατάτες, χαρούπια, έσπεριδοειδή κλπ.) εξαιτίας της επίταξης των εμπορικών πλοίων για τους σκοπούς του πολέμου και της άδυναμίας κίνησης των πλοίων.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες οι δυνάμεις που μπορούσαν και έπαιρναν μέρος στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ήταν : Η εργατική τάξη, που βρισκόταν έπκεφαλής του αγώνα και ο λαός, δηλαδή ογρότες, μεσαία στρώματα της πόλης, διανοούμενοι. Αναμφίβολα, σ' αυτόν τον αγώνα δεν μπορούσε να πάρει μέρος η τοπική άρχουσα τάξη, γιατί, σαν εμπορομεσική και τοκογλυφική και δεμένη με τα εγγλέζικα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, δεν μπορούσε να έχει κανένα εθνικό χαρακτήρα και πάντα στεκόταν ενάντια σε κάθε αντιϊμπεριαλιστικό εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.

Σωστά το 4ο συνέδριο του Κ.Κ.Κ. έβλεπε την ανάγκη της οργάνωσης Λαϊκού Μετώπου πάλης, κάτω από την καθοδήγηση του Κ.Κ.Κ. και την ηγεσία της εργατικής τάξης, για την εκπλήρωση του άμεσου μίνιμου προγράμματος, που έθετε έπιταχτικά η τοπική παγκόσμια και κυπριακή πραγματικότητα, δηλαδή τη λύση των άμεσων οικονομικών προβλημάτων του λαού, την εξασφάλιση για το λαό πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, την δημοκρατία και την ανάπτυξη και σφύρηλατση των λαϊκών δυνάμεων για εθνική λευτεριά.

3. Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΟΡΘΩΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ (ΑΚΕΛ) ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ 4ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΚΚ

Στις 14 'Απριλίου 1941 συνήλθε στη Σκαρίνου, κάτω από την καθοδήγηση του Γ.Γ. του ΚΚΚ Πλουτή Σέρβα και της γραμματείας της Κ.Ε. του κόμματος, σύσκεψη, που αποφάσισε την ίδρυση και οργάνωση του 'Ανορθωτικού Κόμματος 'Εργαζομένου Λαού (ΑΚΕΛ). Η σύσκεψη αποτελέστηκε βασικά από εκπροσώπους των μεσαίων και μικροαστικών στρωμάτων, κυρίως από τον κόσμο των διανοομένων και των έπιστημόνων, που, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, ήταν εκπρόσωποι της άστικής ιδεολογίας μέσα από το πρίσμα της άστικής δημοκρατίας. Στην ουσία έβγαινε από την σύσκεψη της Σκαρίνου ένα μικροαστικό κόμμα, που, δέχομενο ένα μίνιμουμ πρόγραμμα λαϊκού κινήματος, εμφανιζόταν σαν το κόμμα του λαού.

Στο χρονικό διάστημα από το 4ο συνέδριο του Κ.Κ.Κ. ως την ιδρυτική σύσκεψη της Σκαρίνου, μεσολάβησε ένα γεγονός ύψιστης σημασίας για την Κύπρο. Στις 28 του 'Οχτώβρη του 1940 η φασιστική 'Ιταλία σαν μέρος της συντονισμένης δράσης του φασιστικού άξονα, επίτιθεται εναντίον της Ελλάδας. Ο ξεσηκωμός του Έλληνικού λαού ενάντια στον φασισμό, που τοποθετούσε τον Έλληνικό λαό μέσα στις δυ-

νάμεις που πάλευαν ενάντια στις δυνάμεις του άξονα, ανάτιναξε όλα τα καταπαεστικά μέτρα της άποικιακής κυβέρνησης στην Κύπρο, που άφορούσαν τα έθνικά αισθήματα του λαού. Η Κύπρος φλεγόταν από έθνικό πατριωισμό. Το γαλανόλευκο, που μέχρι τότε άπαγορευόταν αύστηρότατα, πλημμύρισε την Κύπρο άπ' άκρη σ' άκρη και οι Έλληνικές σημαίες κυμάτιζαν παντού. Οι μαζικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις άνατρέπουν τα άποικιοκρατικά μέτρα, που άπαγόρευαν τις συγκεντρώσεις (πάνω από 5 άτομα).

Μέσα σ αυτές τις καινούργιες συνθήκες, που έφερε ή άπότομη άλλαγή, οι πολιτικοί εκπρόσωποι των μικροαστικών και μεσαίων στρωμάτων ξεθαρρεύουν και άναζητούν τον φορέα της πολιτικής τους έκφρασης. Η άρχουσα τάξη, βυθισμένη μέσα στην προδοσία της και πανικοβλημένη από το λαϊκό ξέσπασμα και τον άντιφασιστικό άγέρα που φύσηξε, λούφαζε στο πετό της, άνίκανη να παρουσιάσει ένα πολιτικό φορέα της γραμμής της.

Σ' αυτή τη δοσμένη στιγμή ή ίδρυση του ΑΚΕΑ έκπληροüse τους μωθους και την γραμμή των μεσαίων και μικροαστικών στρωμάτων της πόλης και του χωριού, που άποτελοΰσαν την συντριπτική πλειοψηφία του Κυπριακού λαού. Δηλαδή, ή σύσκεψη της Σκαρίνου έδωσε το κόμμα των μεσαίων και μικροαστικών στρωμάτων του τόπου.

Έτσι ενώ ή άπόφαση του 4ου συνεδρίου του Κ.Κ.Κ. για την συρότηση λαϊκού μετώπου πάλης ήταν άπόλυτα σωστή και άνταποκρινόταν στις τοπινές συνθήκες, ή ίδρυση του ΑΚΕΑ, ενός νέου κόμματος του λαού, ήταν λανθασμένη και έπαζήμια, γιατί :

α) Σάν κόμμα, που προερχόταν από την μικροαστική τάξη, ποτέ δεν μπορούσε να άνέβει στο επίπεδο επαναστατικής πρωτοπορίας για κοινωνική άλλαγή, ρόλο που μόνο ή έργατική τάξη μπορεί να παίξει και συνενπώς μόνο ή επαναστατική πρωτοπορία της έργατικής τάξης, δηλ. το ΚΚΚ, μπορούσε να παίξει καθοδηγητικό ρόλο.

β) Η προϋπόθεση ότι το Κ.Κ.Κ. μέσα στην παρανομία του θα μπορούσε να καθοδηγεί το νέο μικροαστικό κόμμα, ήταν ούτοπιστική, διότι, με το τεράστιο πλάταμα του ΑΚΕΑ, σάν κόμματος του λαού, οι κομμουνιστές, που προέρχονταν από την έργατική τάξη, θα άποτελοΰσαν πάντα την μικρή μειοψηφία, θα έχαναν την επαναστατική τους ταυτότητα, ενώ αντίθετα θα έπακρατοΰσαν τα μικροαστικά στοιχεία.

γ) Διότι ή έργατική τάξη είχε ήδη την επαναστατική της πρωτοπορία, το Κ.Κ.Κ. και εκείνο, που χρειαζόταν ήταν ένα πλαϊνό μέτωπο πάλης και όχι ένα καινούργιο και μάλιστα μικροαστικό κόμμα, που, ένεκα της σύνθεσής του, ήταν προορισμένο να άναπτύξει όλες τις μικροαστικές - άντεπαναστατικές τάσεις και να άποτελέσει την αντίθεση στην επαναστατική γραμμή της έργατικής τάξης.

Άντιμετωπίζοντας σωστά αυτό το λάθος τα άπλά μέλη (έργάτες) του ΚΚΚ άρνούνταν έντονα να προσχωρήσουν στο ΑΚΕΑ και, παρά τις έκλήσεις της Κ.Ε. του ΚΚΚ, χρειάστηκε ή έντολή της για να προσχωρήσουν στο ΑΚΕΑ.

4. Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Στους 20 μήνες του πολέμου οι φασιστικές δυνάμεις, με επικεφαλής την Χιτλερική Γερμανία, ύπόταξαν ολάκερη την Εύρώπη και το μεγαλύτερο μέρος της Βόρειας Άφρικής. Έποστρατεύοντας την οικονομία των κατακτημένων χωρών, έτοιμάζονταν για την πραγματοποίηση του πραγματικού τους σκοπού, την έπίθεση για παγκόσμια κυριαρχία με στόχο : Την ύποταγή της παγκόσμιας οικονομίας στα μονοπώλια και την έξάλειψη των αντίθεσεων άνάμεσά τους. Το ολοκληρωτικό τσάκισμα του διεθνούς έργατικού κινήματος και της επαναστατικής του πρωτοπορίας. Την κατάλυση κάθε έλευθερίας (έθνικής, πολιτικής και κοινωνικής) και την καθιέρωση μιας άναλλοίωτης ταξικής κοινωνίας, που θα έπαβαλλόταν, άκόμα και βιολογικά, με την επικράτηση της Άρειανής φυλής.

Ο φασισμός ενάντια στην άνθρωπότητα. Έναντια στην νομιτελική εξέλιξη, για την καθήλωση του ίστορικού πολιτισμού.

Οι κύριες δυνάμεις, που άντικειμενικά στέκονταν άντιμέτωπες σ' αυτή την πορεία του φασισμού ήσαν, ή παγκόσμια έργατική τάξη με ήγετική πρωτοπορία τους κομμουνιστές και συμμάχους, όλα τα λαϊκά στρώματα, άκόμα και μέρος της έθνικής άστικής τάξης των καπιταλιστικών χωρών.

Οι κομμουνιστές ή καταλυτική δύναμη του φασισμού.

Αυτή την στιγμή άναγκαιότητα για τον φασισμό ήταν να στρέψει το κύριο κτύπημα ενάντια στην Ε.Σ.Σ.Δ., που άποτελοΰσε την ήγετιδα δύναμη του παγκόσμιου επαναστατικού έργατικού κινήματος. Μόνο με το τσάκισμα και την ύποδούλωση της Ε.Σ.Σ.Δ. μπορούσε να άνοίξει τον δρόμο για παγκόσμια κυριαρχία.

Είναι κάτω από αυτή την άνάγκη, που ο φασισμός έπετέθηκε στις 22 'Ιουνίου 1941, χωρίς προειδοποίηση, ενάντια στην Ε.Σ.Σ.Δ. Είναι κάτω από αυτή την πραγματικότητα, που ο πόλεμος, από ήμπεριαλιστικό - κατακτητικό, μεταβλήθηκε σε άπελευθερωτικό - άντιφασιστικό άγώνα των λαών.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ή επαναστατική ιδεολογία της έργατικής τάξης ο Μαρξισμός - Λενινισμός γίνεται ή μαχητική παντιέρα των πλατειών λαϊκών στρωμάτων. Σάν άποτέλεσμα τούτου πλατειές μάζες προσχωρούν στο έργατικό κίνημα και σ' όλη την Εύρώπη οργανώνονται τα κινήματα αντίστασης, κάτω από την καθοδήγηση των κομμουνιστικών κομμάτων. Έτσι οι μάζες ταυτίζονται με τα Κ.Κ., τα όποια πλαταίνουν με άπότομο ρυθμό.

Αυτή ή παγκόσμια πραγματικότητα, που δεν μπορούσε παρά να ξαπλωθεί και στην Κύπρο, προκάλεσε ένα άπότομο πλάταμα στο λαϊκό κίνημα, με άποτέλεσμα το τεράστιο πλάταμα του ΑΚΕΑ, που διημοΰργησε την αντίφαση άνάμεσα στο ΚΚΚ και στο ΑΚΕΑ, που βρήκε την έκφρασή της στο πρόβλημα της συνύπαρξης και του μέλλοντος των δύο κομμάτων.

Σ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ πού ἡ πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου καλύπτεται ἀπὸ τὸ λαϊκὸ κίνημα μὲ πολιτικὸ φορέα τὸ ΑΚΕΛ καὶ ἡ ντόπια ἀρχουσα τάξη δὲν τοῦμὰ νὰ ἐμφανιστεῖ, ὁ ἐγγλέζικος ἰμπεριαλισμὸς προκηρῦσσει δημοτικὲς ἐκλογὲς ὑποκρεώνοντας ἔτσι ὅλες τὶς ντόπιες ἀντιδραστικὲς δυνάμεις νὰ ἀντιπαραταχθοῦν στὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ νὰ βροῦν τὴ δική τους πολιτικὴ ἔκφραση στὸ Κυπριακὸ Ἐθνικὸ Κόμμα (ΚΕΚ) καὶ σὲ διάφορες προσωπικὲς πολιτικὲς πατρίδες. Σ' αὐτὲς τὶς ἐκλογὲς τὸ ΑΚΕΛ κέρδισε μιὰ λαμπρὴ νίκη καταχτώντας τοὺς δήμους τῶν τεσσάρων, ἀπὸ τὶς ἑξὶ κυριώτερες πόλεις τῆς Κύπρου (Λευκωσία, Λεμεσός, Ἀμμόχωστος καὶ Λάρνακα) καὶ τὶς μεγαλύτερες κωμοπόλεις τῆς Κύπρου.

Ἡ πάλη γιὰ τὴ συνύπαρξη καὶ τὸ μέλλον τῶν δύο κομμάτων διεξήχθηκε πάνω σὲ δύο γραμμές. Τὴ γραμμὴ τῆς διάλυσης τοῦ ΚΚΚ, σὰν σεχταριστικῆς, πιά, ὁμάδας πού δὲν ἀνταποκρινόταν στὸ πλάτασμα τοῦ κινήματος. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ θεωροῦσε τὸ ΑΚΕΛ, σὰν κόμμα τοῦ λαοῦ, πού ἀνταποκρινόταν πλήρως στὶς ἀνάγκες τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ στηριζόταν ἰδιαίτερα στὸ παράδειγμα τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Εὐρώπης, πού ἀνοίξαν τὶς πόρτες τους σὲ μιὰ ἀνευ προηγούμενου μαζικοποίηση.

Ἡ ἄλλη γραμμὴ ἦταν ἡ γραμμὴ τῆς ἀναγκαιότητας τῆς ὑπαρξης τοῦ ΚΚΚ, γιατί ἔβλεπε τὴ μικροαστικὴ σύνθεση τοῦ ΑΚΕΛ καὶ τὸ πλάταμά του, σὰν κίνδυνο νόθευσης τῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς καὶ ἔβλεπε τὴν ἀναγκαιότητα ἐνὸς φρουροῦ τῆς σωστῆς πορείας, πού τὸν εὗρισκε στὴν ὑπαρξὴ τοῦ ΚΚΚ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀπὸ τὴ θέση τῆς παρανομίας καὶ μὲ τὴ μέθοδο τῆς φράξιας, θὰ καθοδηγεῖ τὸ ΑΚΕΛ. Δυὸ γραμμὲς ἔξω ἀπὸ τὴν σωστὴ πορεία.

Ὁ λαὸς ἀποτελεῖ πάντα τὸν κύριον ὄγκο τῆς δυνάμεις τῆς ἐπανάστασης, ἀλλὰ μπορεῖ νὰναι τέτοια δύναμη, μόνο κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης, πού, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἡ ἀντίθεση τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, ἀποτελεῖ τὴν μόνη ἡγετικὴ δύναμη τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς.

Αὐτὸ καὶ μόνο ἐπιβάλλει στὴν ἐργατικὴ τάξη νάχει τὴ δική της πολιτικὴ πρωτοπορία, τὸ ἐπαναστατικὸ τῆς κόμμα, πού, ἐξοπλισμένο μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία, γίνεται ἰκανὸ νὰ συνειδητοποιεῖ καὶ νὰ προγραμματίζει τὴν πάλη σὲ ὅλο τὸ προτοεὸς τῆς ἐπανάστασης, ὡς τὴν ἀνατροπὴ τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος, τὸ πέρασμα καὶ τὴν οἰκοδόμησι τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τὸ πέρασμα στὸν κομμουνισμό. Ποτὲ καὶ ἐφόσον διεξάγεται ἡ ταξικὴ πάλη δὲν μπορεῖ νὰ καθοδηγεῖ τὸν ἀγῶνα γιὰ ἀλλαγὴ ἕνα κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ πολὺ περισσότερο, ὅταν ὁ λαὸς εἶναι στὴ μεγάλη του πλειοψηφία μεσαία καὶ μικροαστικὰ στρώματα.

Ἡ σωστὴ πορεία ΤΟΤΕ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ἐπιτάσσει: Ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ ὀργανώνει τὴ δική της πολιτικὴ πρωτοπορία, τὸ Κόμμα τῆς. Νάχει τὴ δική της ξεκαθαρισμένη ἐπαναστατικὴ κοσμοαντίληψη καὶ μὲ τὸ σωστὸ πρόγραμμα, τὴ σωστὴ στρατηγικὴ καὶ τακτικὴ νὰ σφυ-

ρηλατεῖ μιὰ στενὴ συμμαχία μὲ τὰ λαϊκὰ στρώματα, πού μποροῦν νὰ μπουῦν στὴν πάλη στὸ δοσμένο στάδιο, ὀργανώνοντας αὐτὲς τὶς δυνάμεις στὸ λαϊκὸ μέτωπο πάλης, γύρω ἀπὸ τὸ ἐπιβαλλόμενο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα μίνιμουμ πρόγραμμα.

Σωστὸ ἀντίκρουσμα τῆς τοιutinῆς πραγματικότητας ἐπέβαλλε τὴν νομιμοποίηση τοῦ ΚΚΚ ἀφοῦ οἱ συνθήκες τὸ ἐπέτρεπαν καὶ τὸ σφιχτοδέσιμο του μέσα στὶς νέες συνθήκες. Τὸν μετασχηματισμὸ τοῦ ΑΚΕΛ σὲ μιὰ μετωπικὴ ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων πού θὰ δέχονταν τὸ μίνιμουμ πρόγραμμα ταξικῆς πάλης, πού ἐπέβαλλε ἡ πραγματικότητα. Ἔτσι, ὄχι μόνο δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα συνύπαρξης καὶ μελλοντικῆς πορείας τῶν δύο κομμάτων, μὰ ἀντίθετα θὰ ἐπικρατοῦσε μιὰ σωστὴ ὀργανωτικὴ δομὴ στὸ κίνημα, πού θὰ δυνάμωνε τὴν πάλη καὶ τὸ ἴδιο τὸ κίνημα γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν στόχων του.

Ἡ πάλη τῶν δυὸ γραμμῶν, κάτω ἀπὸ τὴ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἀδυναμία τῆς προλεταριακῆς ὁμάδας, πού ὑποστήριζε τὴ δεύτερη γραμμὴ, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐπικράτηση τῆς ρεφορμιστικῆς γραμμῆς, πού τὴν ἐκπροσωποῦσε ἡ μικροαστικὴ διανοουμενιστικὴ ὁμάδα τοῦ ΚΚΚ καὶ τοῦ ΑΚΕΛ. Ἔτσι, τὸν Νιόβρη τοῦ 1944, ὀργανώθηκε ἀπὸ μιὰ ὁμάδα στελεχῶν τοῦ Κόμματος μιὰ ἔχτακτη συνδιάσκεψη παρὰ τὴν ἀρνησὴ τῆς Κ.Ε. στὴν ὁποία τέθηκε ζήτημα μορφῆς στὴν Κ.Ε. καί, εἰδικώτερα, στὸν Γ.Γ. πού δούλεψε σκόπημα γιὰ νὰ δημιουργήσει καὶ δημιουργήσε τετελεσμένα γεγονότα γιὰ τὴν διάλυση τοῦ ΚΚΚ. Ἡ συνδιάσκεψη, ἀφοῦ διαπίστωσε ὅτι ἡ διάλυση τοῦ ΚΚΚ ἦταν ἤδη μιὰ πραγματικότητα, κήρυξε καὶ ἐπίσημα τὴ διάλυση του, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ τελευταία ἀνακατάταξη στελεχῶν τοῦ ΑΚΕΛ γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς προλεταριακῆς γραμμῆς σ' αὐτό.

Ἡ ἐπικράτηση τῆς ρεφορμιστικῆς γραμμῆς, ἡ διάλυση τοῦ ΚΚΚ καὶ ἡ ἐπικράτηση τοῦ ΑΚΕΛ, σὰν τοῦ μόνου κόμματος καὶ μάλιστα μὲ τὸν χαρακτῆρα κόμματος τοῦ λαοῦ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὀδηγήσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ λαϊκὸ κίνημα σὲ μιὰ λαθεμένη πορεία.

Ἡ ὀριστικὴ ἐπικράτηση καὶ ἡ πάρα πέρα ἀνάπτυξη αὐτῆς τῆς λαθεμένης πορείας σὲ ἀνοικτὰ προδοτικὴ πορεία ὑποβοηθήθηκε καὶ ἀπὸ βαθιεῖς ἱστορικὲς, οἰκονομικὲς ἀλλαγές, ὅπως τὴν ἐκβιομηχάνηση τῆς

Αὐτὸ γιατί στηρίχθηκε στὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες πού ὄδωσε ἡ ἐπένδυση τεραστίων κεφαλαίων γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν βάσεων τοῦ Ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐκβιομηχάνηση ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν γεωργία χιλιάδες ἐργατικὸ δυναμικὸ πού κατέβηκε στὶς πόλεις γιὰ δουλειά, χωρὶς νὰ χάσει τὸ εἰσόδημά του ἀπὸ τὴν γεωργία. Αὐτὸ τὸ ἐργατικὸ δυναμικὸ ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὴν νεοῖδρυτη καὶ ἀναπτυσσόμενη ἐλαφρὰ βιομηχανία, μὲ τρόπο πού οἱ ἐργάτες βιομηχανίας καὶ οἰκοδομῶν νὰ τριπλασιαστοῦν σὲ μιὰ δεκαετία καὶ ὁ γενικὸς δείκτης ἐργατῶν στὸ σύνολο τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ νὰ ἀνέβει ἀπὸ τὸ 10% τοῦ 1945 σὲ 45% τὸ 1955. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς δημιούργησε ἕνα στῶμα ἐργατοαγροτῶν πού ἐξασφάλιζε ἕνα διπλὸ εἰσόδημα καὶ πού ἀποτελοῦσε τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Αυτό το γεγονός αλλοίωσε, όπως ήταν φυσικό, τη θέση και τον χαρακτήρα του συνειδητοποιημένου προλεταριάτου, γιατί, στις νέες συνθήκες, ο αν ειδικευμένο προσωπικό, έμπαινε στη διεύθυνση της παραγωγής. Αυτές οι αλλαγές, μαζί με την πλήρη απασχόληση και το βελτιωμένο βιοτικό επίπεδο, άμβλυαν την επαναστατικότητα της εργατικής τάξης και το άκκιαν και την επαγρύπνησή της για τη διατήρηση της σωστής επαναστατικής γραμμής, δίνοντας όλες τις ευκαιρίες για την άνθιση και ανάπτυξη του ρεφορμισμού. Άκόμα υποσηθήθηκε από βαθείες έξωτερικές οικονομικές και πολιτικές αλλαγές, που συντελέστηκαν στην πρώτη μεταπολεμική δεκαετία και που έπιστέγασαν τους ήταν ή έπακράτηση της ρεφορμιστικής γραμμής στο ΚΚΣΕ μετά τον θάνατο του Στάλιν. Αυτό έπισφράγισε και στέριωσε τη ρεφορμιστική γραμμή στα Κ.Κ. στις Σοσιαλιστικές δημοκρατίες του Άνατολικού συνασπισμού και στις χώρες του καπιταλισμού και τους έξασφάλισε πάρα πέρα ζωή και ανάπτυξη σε βάρος της εργατικής τάξης και του αντιμπεριαλιστικού κινήματος.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Σημειώνοντας τους βασικούς σταθμούς των σφαλμάτων του ΑΚΕΛ ο' έλη αυτή τη μακρυνή πορεία, από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα, πρέπει να σταθούμε :

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 1945. Το 1945 οι Άγγλοι κατακτητές πεζόμενοι από την ανάπτυξη και την αποφασιστική πάλη του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, κάτω από την ήγεσία της εργατικής τάξης, αποφάσισαν να ξαναφέρουν στο πολιτικό προσκήνιο την εκκλησία με το φεουδαρχικό προνόμιο του εθνάρχη αρχιεπισκόπου. Με τον τρόπο αυτό έδιναν την ευκαιρία στις αντιλαϊκές δυνάμεις της ντόπιας άρχουσας τάξης, να συσπειρωθούν γύρω από την εκκλησία, σαν ήγετικό - έθνικό πόλο και σαν τον καλύτερο τρόπο για να άποσπάσουν από την εργατική τάξη την ήγεσία του έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα, και, γενικά, την ήγεσία της πολιτικής ζωής του τόπου.

Η ήγεσία του ΑΚΕΛ, παρόλον ότι διάθετε, την δύναμη να άφαιρέσει από τις αρχιεπισκοπικές εκλογές τον πολιτικό χαρακτήρα, να τις περιορίσει στον θρησκευτικό τομέα και να άποκλείσει την εκκλησία από την πολιτική ζωή, αντίθετα υποστήριξε τις αρχιεπισκοπικές εκλογές, άνέβασε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο, με τις δικές της δυνάμεις, τον αρχιεπίσκοπο Δεόντιο, χωρίς να υποψιαστεί καν ότι αυτό άποτελούσε φοβερή πανίδα του ήμπεριαλισμού και της ντόπιας άρχουσας τάξης, έπακρώνοντας έτσι την επαναφορά της εκκλησίας, ένος καθαρά φεουδαρχικού αντιλαϊκού κατάλειπου, στην πολιτική ζωή του τόπου.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ. Αμέσως μετά τον πολεμο έμπαινε ζήτημα μπροστά στην εργατική τάξη το έπιταχτικό χρέος να άνεβάσει τον λαϊκό άγώνα σε πιο ψηλό μαχητικό επίπεδο, την πάλη για έθνική λεφτεριά, βάζοντας σαν άμεση διεκδίκηση την άποχώρηση των Άγγλων από την Κύπρο. Έκπληρώνοντας αυτό το χρέος, ή εργατική τάξη άρχισε να συγκρούεται σε διαδηλώσεις και κινητοποιή-

σεις με τις δυνάμεις του κατακτητή. Σ' αυτές τις στιγμές και μετά από την άποκατάσταση επαφών και συνεργασίας με το Κ.Κ. Άγγλίας, ή ήγεσία του ΑΚΕΛ ζητά την συμπαράσταση και υποστήριξη του Κ.Κ. Άγγλίας. Το Κ.Κ. Άγγλίας άπαντά, πως μπορεί να προσφέρει βοήθεια, αν ο άγώνας του Κυπριακού λαού κρατηθεί στο ειρηνικό επίπεδο, δηλαδή αν άποφεύγει τις βίαιες πράξεις και τις μαχητικές συγκρούσεις. Η ήγεσία του ΑΚΕΛ άποδεχόμενη αυτήν την μορφή άγώνα εισήγαγε στην οίσία το έμβρυο του ρεβιζιονισμού, που ήδη άναπτυσσόταν, κύρια στα Κ.Κ. της Άγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ. Η ήγεσία του ΑΚΕΛ, το 1948, υιοθέτησε το σύνθημα «Ένωση και μόνο Ένωση, σήμερα και όχι αύριο, με οποιαδήποτε Έλληνική κυβέρνηση», που εισήγαγε από την Έλλάδα, σε στιγμές, που το λαϊκό κίνημα, με έπικεφαλής του ΚΚΕ, βρισκόταν σ' ένοπλη πάλη και ή έπιτυχία έπικράτησής του, σύμφωνα με την εκτίμηση της ήγεσίας του άγώνα, βρισκόταν πολύ κοντά. Αυτό το σύνθημα σήμαινε άμεση δράση ενάντια στον κατακτητή, για την πραγματοποίησή του. Στην ούσία, σήμαινε μαχητική μορφή πάλης, ως την ένοπλη σύγκρουση.

Ένω ή ήγεσία του ΑΚΕΛ, από την μία, υιοθέτησε και έπροπαγάνδιζε με όλα τα μέσα αυτό το σύνθημα, παράμενε από την άλλη προσκολλημένη στην γραμμή της ειρηνικής πάλης, τόσο θεωρητικά, όσο και πρακτικά, και καμιά προετοιμασία για άγώνα δεν έκανε. Αυτή ή αντίφαση, στην όποια ώδήγησε ή ήγεσία το κίνημα, ήταν καταλυτική και έπιζήμια.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΑΝ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΕ ΕΚΦΡΑΣΤΗ ΤΟ ΕΘΝΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Η άναγνώριση του αρχιεπισκόπου σαν εθνάρχη και του έθναρχικού συμβουλίου, σαν της έπίσημης πιά έθνικής ήγεσίας — ήγεσία που εκπροσωπούσε καθαρά τις δυνάμεις και την πολιτική της άρχουσας εκμεταλλεύτριας τάξης — παράδωνε ολοκληρωτικά και με τον πιο έπίσημο τρόπο, την ήγεσία του έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα στην εκκλησία και στην άστική τάξη, που από καιρό, είχε ταυτίσει τα συμφέροντά της άπόλυτα με τον ξένο κατακτητή.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΟΚΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Τα δυο πιο πάνω σφάλματα, δηλαδή ή καταλυτική αντίφαση και ή άναγνώριση της εκκλησίας και της έμπορομεοίτικης και νεοβιομηχανικής κεφαλαιοκρατικής τάξης, σαν ήγεσίας του έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα, ήσαν από τους κύριους συντελεστές, που επέτρεψαν να δημιουργηθεί το κίνημα της ΕΟΚΑ. Αυτό το κίνημα δεν μπορούσε να έχει έθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα, ούτε να ώδηγήσει στην πραγματική άπελευθέρωση, γιατί ήταν κάτω από την πολιτική καθοδήγηση της άστι-

κῆς καὶ νεοβιομηχανικῆς τάξης, πού εἶχε, πρὸ πολλοῦ, ταυτίσει τὰ συμ-
φέροντά της μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἐχθρό, καὶ τὴν στρατιωτικὴ καθοδήγηση τῶν
Ἀμερικάνων, μέσῳ τῶν πρακτορικῶν τους δυνάμεων στὴν Ἑλλάδα μὲ
ὄργανο τὸν Γρίβα.

Ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἦταν ἀντεπαναστατικὸς καὶ ἀντιστασιακός, γιατί εἶ-
χε ὡς κύριο στόχο νὰ ἀποτρέψει ἕνα ἔνοπλο ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα,
κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης, πού ἀποτελοῦσε κίνδυνο γιὰ
τὴν ξενόδουλη ἀστική τάξη καὶ τὸν κατακτητὴ καὶ πού ὑπῆρχε στὸ σύν-
θημα ἀμειψῆς δράσης «Ἐνωση καὶ μόνο ἔνωση, σήμερον καὶ ὄχι αὔριο,
μὲ ὅποιαδήποτε Ἑλληνικὴ κυβέρνησι». Ἐπέδωκε ἀκόμα ὁ ἀγώνας τῆς
ΕΟΚΑ νὰ ἀπομονώσει καὶ νὰ χτυπήσει τὴν ἐργατικὴ τάξη. Αὐτὸ φαί-
νεται στὸ ὅτι τὸ κίνημα τῆς ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοποθετήθηκε ἀντι-
κομμουνιστικὰ καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς νὰ μείνουν μακριὰ
ἀπὸ τὸν ἀγώνα.

Αὐτὸ τὸ κίνημα δὲν μπορούσε νὰ ἔχει ἐθνικοαπελευθερωτικὸ χα-
ρακτήρα, ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ δυνάμεις πού τὸ καθοδηγοῦσαν, πολι-
τικὰ καὶ στρατιωτικὰ, εἰσήγαν μέσα του τὶς ἀντιθέσεις τοῦ Ἑγγλέζι-
κου καὶ τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ στὴν οὐσία μεταβαλλόταν
σὲ μιὰ στρατιωτικὴ κίνηση τῶν Ἀμερικάνων γιὰ νὰ πιεθοῦν παραχω-
ρήσεις ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους στὸ νησί.

Τὸ γεγονὸς ὅμως, ὅτι τὸ κίνημα διεξαγόταν κάτω ἀπὸ τὰ συνθή-
ματα, «νὰ φύγουν οἱ Ἀγγλοι ἀπὸ τὴν Κύπρο» καὶ «Ἐνωση μὲ τὴν
Ἑλλάδα», καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ χτύπημα στρεφόταν ἐναντὶα στὸν κα-
τακτητὴ, ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινήσει τὸν λαό, πού τὸ υἰοθέτησε καὶ
τὸ ὑποστήριξε ὡς ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα.

Τὸ ΑΚΕΛ, ἀντὶ νὰ δεῖ αὐτὴ τὴν στιγμή, ὡς τὴν πιὸ κατάλληλη
εὐκαιρία γιὰ τὴν ὑλοποίηση τοῦ συνθήματος «Ἐνωση καὶ μόνο Ἐνω-
ση» καὶ ὡς μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἀντίφαση στὴν
ὁποία εἶχε πέσει, ρίχνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του στὸν ἀγώνα καὶ ἀ-
ποσπώντας, μὲ τὴν ἀγωνιστικὴ του συνέπεια καὶ μαχητικότητα, τὴν ἡ-
γεσία τοῦ ἀγώνα, γιὰ νὰ τὸν ὠδηγήσει ὡς τὸν ἐθνικὸ ἀπελευθε-
ρωση, ἀντιτάχθηκε σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα. Τὸ ΑΚΕΛ ἀντιπαράταξε στὸν
ἀγώνα αὐτὸ τὴν εἰρηνικὴ γραμμὴ στηρίζοντάς τὴν στὴν στρατιωτικὴ ὑ-
περοχὴ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ στὸ ὅτι ἦταν μιὰ παγίδα, στημένη ἀπὸ τὶς ἀντι-
δραστικὲς δυνάμεις γιὰ τὸ τσάκκισμα τῶν δυνάμεων τῆς ἐργατικῆς
τάξης.

Αὐτὴ ἡ ἀντιστασιακὴ - ἀντεπαναστατικὴ στάση, ἀπὸ τὴν μιὰ ἀπομόνω-
σε τὶς ὀργανωμένες δυνάμεις τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ ἀπὸ
τὴν ἄλλη ἄφησε ἐλεύθερη τὴν ἀστική τάξη καὶ τοὺς Ἀγγλοαμερικάνο-
νους ἱμπεριαλιστὲς νὰ ὠδηγήσουν ὅπου καὶ ὅπως ἤθελαν τὸ κίνημα, μὲ
ἀποτέλεσμα νὰ φτάσουμε στὶς συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου.

Εἰς καὶ Μόνος

Τὴν στιγμή πού ἕνας συμβιβασμὸς ἀνάμεσα στὶς ἀντιθέσεις τοῦ
Ἑγγλέζικου καὶ τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ παρουσιαζόταν πραγ-
ματοποιήσιμος, ἔπρεπε ὅποιαδήποτε νὰ ἐξευρεθεῖ τρόπος παραμερισμοῦ

τοῦ λαϊκοῦ παράγοντα ἀπὸ τὸν ἀγώνα, γιὰ νὰ μπορέσει ἔτσι ἡ ἀστική
τάξη νὰ μανουβράρει γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ συμβιβασμοῦ. Μπρο-
στὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη ἡ ἀστική τάξη πρόβαλε τὸ σύνθημα «Εἰς καὶ
μόνος» παρουσιάζοντας τὸν Μακάριο ὡς τὸν μόνο ἱκανὸ νὰ λύσει τὸ
Κυπριακὸ πρόβλημα. Ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὡς τὸ ἀντέδρασε σ' αὐτὸ τὸ
σύνθημα. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ μερικὰ δολοφονικὰ χτυπήματα τῆς ΕΟΚΑ
σὲ ἀπλοὺς ἐργάτες, πανικοβλημένη μέσα ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση, ὑποχώρη-
σε καὶ προσυπόγραψε τὸ «εἰς καὶ μόνος» δίνοντας τὸ ἐλεύθερο στὴν ἀ-
στική τάξη καὶ στὸν ἱμπεριαλισμὸ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸν συμβιβα-
σμὸ, υἰοθετώντας τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγώνα ἡγεσίας καὶ ὄχι τοῦ ἀγώνα τῶν
λαϊκῶν μαζῶν.

ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΖΥΡΙΧΗΣ — ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ἐκφραση αὐτοῦ τοῦ συμβιβασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ γνωστὲς συμφωνίες
τῆς Ζυρίχης — Λονδίνου, πού ξεστράτησαν τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα ἀπὸ
τὴν φυσικὴ του πορεία, στήσανε ἕνα πλαστό, χωρὶς ἐθνικὸ χαρακτήρα
κράτος, πού, ὡς ἀποτέλεσμα ἐνὸς συμβιβασμοῦ, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ
ὠδηγήσει σὲ μιὰ πορεία συνεχῶν συμβιβασμῶν μὲ τελικὸ ἀποτέλεσμα
τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου μας.

Ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, κάτω ἀπὸ τὴν νέα πραγματικότητα, πού δη-
μιούργησε αὐτὸς ὁ συμβιβασμὸς, στὴν προσπάθειά της νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν
ἀπομόνωση καὶ νὰ τοποθετηθεῖ στὴ νέα πραγματικότητα, πάντοτε μέσα
στὸ πνεῦμα τῆς ὑποδούλωσης τῆς ἐργατικῆς τάξης στὴν κεφαλαιοκρα-
τία, πέφτει σὲ μιὰ σειρά ἀντιφάσεις, ὅπως :

α) Ἀπὸ τὴν μιὰ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ὑπογραφή τῶν συμφωνιῶν
στὴν συμβουλευτικὴ σύσκεψη τοῦ Λονδίνου, πού κάλεσε ὁ Μακάριος,
ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν ἴδια στιγμή, δηλώνει στὴ σύσκεψη : «Μακαριώτατε,
προχωρᾶτε στὴν ὑπογραφή τῶν συμφωνιῶν καὶ νᾶστε βέβαιοι, ὅτι δὲν
θὰ ἀντιδράσουμε».

β) Ἀπὸ τὴν μιὰ ὑποδέχεται τὸν Μακάριο, ὡς νικητὴ καὶ ὡ-
τήρα καὶ ἐπικροτεῖ τὸ «Νενικήκαμεν», βγαίνει μάλιστα πρώτῳ σὲ μιὰ
πλατεῖα ἐκστρατεία διαφώτισης τοῦ λαοῦ, γιὰ τὰ «θεπκὰ» τῆς Ζυρίχης,
ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη συμπράττει μὲ ἄλλες δυνάμεις στὸ ἀντιζυρικὸ μέ-
τωπο ἐναντὶα στὸν Μακάριο, στὶς πρῶτες προεδρικὲς ἐκλογές.

γ) Ἐνῶ ἀγωνίζεται ὡς ἡ κύρια δύναμη τοῦ ἀντιζυρικικοῦ με-
τώπου ἐναντὶα στὴν ἐκλογὴ τοῦ Μακαρίου καὶ ἐνῶ τὸ ἀντιζυρικὸ
μέτωπο μέσα σὲ δύσκολες συνθήκες καὶ ἄνιση πάλη κερδίζει σημαντικὸ
ἀριθμὸ ψήφων (33%), ἀμέσως μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα (τὴν ἐπόμενη μέ-
ρα), ἐγκαταλείπει τὶς δυνάμεις τοῦ μετώπου, συγχαίρει τὸν Μακάριο
γιὰ τὴν ἐπιτυχία του καὶ διαπραγματεύεται τὴν συμμετοχὴ της στὸ ψη-
φοδέλτιο τοῦ Μακαρίου γιὰ τὶς ἐκλογές τὶς πρώτης Ζυρικτικῆς Βουλῆς,
χωρὶς κἄν νὰ δικαιολογήσει μὲ ὅποιαδήποτε ἀνακρίβεια αὐτὴ τὴν ἀπό-
τομη στροφή. Δέχεται τὴν συμμετοχὴ της, μὲ πέντε ἔδρες στὸ ψηφο-
δέλτιο τοῦ Μακαρίου, ὑποτασσόμενη πλήρως στὸ πρόγραμμα τοῦ Μα-
καρίου καὶ τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, χωρὶς νὰ προβάλλει κἄν τὸ
πρόγραμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἀπὸ τότε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὑποδουλώνεται πλήρως στον Μακάριο καὶ στὴν ξενόδοϋλη κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ γίνεται ἡ οὐρὰ καὶ ὁ κύριος στυλοβάτης τῆς προδοτικῆς, συμβιβαστικῆς πορείας.

Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς μακρᾶς σειρᾶς λαθῶν, μᾶς ρεφορμιστικῆς γραμμῆς καὶ μέσα στὶς συνθήκες ποὺ ἀναφέραμε, ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὀλοκλήρῳ μετὰ μιὰ πορεία ἀνοιχτῆς προδοσίας ποὺ ἐκφράζεται στὰ πῶδ κάτω :

α) Πρόδωσε τὸ ἐργατικὸ κίνημα καὶ τὸν ταξικὸ ἀγῶνα. Ἐγκατάλειψε τὴν ἡγεσία τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα καὶ ὑπόταξε τὸ ἐργατικὸ κίνημα στὴν ὑπηρεσία τῆς ντόπιας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, τῆς φεουδαλικῆς ἐκκλησίας καὶ στὰ συμφέροντα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.

β) Ἀφώπλισε τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴ - Λενινιστικὴ, ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ τὴν ὠδήγησε στὴν ρεφορμιστικὴ συνείδηση γιὰ εἰρηνικὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμὸ, κἀνοντάς τὴν ἐξάρτημα τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ καὶ ὑπηρετώντας ἔτσι τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν μακροζωία τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος.

γ) Ἀποδιοργάνωσε τὶς δυνάμεις τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ εὐνόησεν τὴν ἐπαναστατικότητά της. Διάφθιρε τὴν ταξικὴ τῆς συνείδηση κἀμνοντας τὴν ἔτσι παθητικὸ θεατὴ καὶ ὑποστηρικτὴ τῆς ἀντεθνικῆς, προδοτικῆς πορείας τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, ποὺ μᾶς ὠδήγησε μετὰ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν ὀλέθρια καταστροφὴ.

δ) Μεταμόρφωσε τὸν ὀργανωτικὸ χαρακτήρα τοῦ κόμματος σὲ χαρακτήρα ἀσπικοῦ κόμματος, μετὰ κύριο γνώρισμα τὴν γραφειοκρατία καὶ τὸν καιροσκοπισμὸ, ποὺ τὴν στήριξε σὲ μιὰ σειρά οἰκονομικῆς βάσεις πρὸς τὸ συμφέρο μᾶς ἡγετικῆς κἀστας. Μετὰ ὅλα αὐτὰ κατὰ πῶδ κάθε δυνατότητα κριτικῆς ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις βάσης, κάθε δυνατότητα πάλης ἰδεῶν μέσα στὸ κόμμα καί, προπαντός, κάθε δυνατότητα ἀνανέωσης τῆς ἡγεσίας τοῦ κόμματος, ἀποδείκνοντας ἔτσι, πὼς ἀπέκλεισε κάθε περιθώριο θεραπείας του.

ε) Μετὰ τὴν πολιτικὴ τῆς ὑποταγῆς στὴν κεφαλαιοκρατία σταμάτησε ὅλους τοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες, ἀκόμα καὶ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῆς ἀγροτικῆς καὶ τῶν ἐργαζομένων μετὰ τὴν δικαιολογία τῆς ἐνότητος.

στ) Ἀνέχτηκε τὴν παραχώρηση μέρους τῆς Κύπρου σὲν ἰδιοκτησίας τοῦ Ἀγγλικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τὴν διατήρηση καὶ ἀνάπτυξη στρατιωτικῶν βάσεων, χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ ἀγῶνα καὶ χωρὶς νὰ θέσει ποτὲ ἄμεσα τὸ ζήτημα τῆς διάλυσης τῶν Ἑγγλέζικων βάσεων. Ἀντίθετα κάτω μάλιστα ἀπὸ τὰ μάτια της, οἱ βάσεις αὐτῆς μῆταν μετὰ τὸν καιρὸ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ΝΑΤΟ μετὰ τὴν στάθμευση καὶ παρουσία Ἀμερικάνικων ἀεροπλάνων ἐξοπλισμένων μετὰ ἀτομικῆς βόμβης.

ζ) Χωρὶς καμμὴ ἀντίδραση ἀνέχτηκε τὴν γέννηση καὶ τὴν ἀνάπτυξη ὄλων τῶν δυνάμεων καὶ παραγόντων ποὺ θὰ μᾶς ὠδηγοῦσαν καὶ μᾶς ὠδήγησαν, μετὰ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὸ πραξικόπημα καὶ τὴν εἰσβολή. Τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς σωβινιστικῆς ἀντίθεσης καὶ σύγκρουσης, μεταξὺ Ἑλληνοκυπρίων καὶ Τουρκοκυπρίων κεφαλαιοκρατῶν, ποὺ ἐπέβαλαν καὶ στὸν λαὸ, μετὰ τὴν δημιουργία τουρκο-

κυπριακῶν θυλάκων, πράσινων γραμμῶν καὶ ξεχωριστῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Τὴν εἴσοδο Νατοϊκῶν δυνάμεων στὴν Κύπρο, οἱ ὁποῖες μῆταν στὸ νησί καμουφλαρισμένες κάτω ἀπὸ τὴν μορφὴ Ἑλληνικοῦ καὶ Τουρκοῦ στρατοῦ. Τὴν ἀναγνώριση καὶ στενὴ συνεργασία τῆς Κυπριακῆς κυβέρνησης μετὰ τὴν Ἀμερικανόδοϋλη Ἑλληνικὴ Χούντα. Τὴν φασιστικοποίηση τῆς ἐθνικῆς μας φρουρᾶς, καὶ τὸ πέρασμά της στὰ χέρια τῆς Χούντας. Τὴν κἀθοδο τοῦ Γρίβα στὸ νησί, τὴν δημιουργία, τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἐγκληματικὴ δράση τῆς ΕΟΚΑ Β', σὲν ἐνὸς καθαρῶ ὀργανοῦ προαγωγῆς τῶν συμφερόντων καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ στὴν Κύπρο. Ὅλα αὐτὰ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς μας εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ τὰ ἀνατρέψει κάτω ἀπὸ μιὰ σωστὴ καθοδήγηση μετὰ συγκεκριμένες καὶ μαχητικῆς λαϊκῆς κινητοποιήσεις. Ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὅμως ἀπότρεψε αὐτὴ τὴν δυνατότητα, μετὰ τὸ νὰ περιοριστῆ σὲ μιὰ προσπάθεια «δημιουργικῆς κριτικῆς» μετὰ τὴν ἐφημερίδα καὶ τὶς προσωπικῆς συναντήσεις μετὰ τὸν Μακάριο, ἀντὶ ἐνὸς οὐσιαστικοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν πῶδ πάντων. Μειπραξικοπηματικά, στάθηκε ὁ κύριος στηλοβάτης τῆς κεφαλαιοκρατίας στὴν προδοτικὴ πορεία γιὰ τὸν διαμελισμὸ τῆς Κύπρου καὶ γιὰ τὸ χτύπημα τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῶν κατακτήσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, στὴν συντονισμένη δράση τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης στὸ ἐθνικὸ συμβούλιο.

Μετὰ ὅλα αὐτὰ τὸ ΑΚΕΛ ἀποδείχτηκε καὶ στὴν πράξη, ἀνικανο νὰ συνεχίσει τὴν ἐπαναστατικὴ παράδοση καὶ τὸν ἱστορικὸ ρόλο τοῦ ΚΚΚ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν προδοτικὴ πορεία τῆς ρεφορμιστικῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ καὶ μέσα στὶς δύσκολες αὐτῆς συνθήκες, γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἐπαναστατικότητος τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποτὲ δὲν σίγησε ἡ φωνὴ τῆς ἐπανάστασης. Τέτοιες φωνῆς ἀκούστηκαν :

Ἐνάντια στὴ συμμετοχὴ τοῦ κόμματος, στὶς ἀρμειποκοπικῆς ἐκλογές.

Ἐνάντια στὴ γραμμὴ τῆς εἰρηνικῆς πάλης.

Ἐνάντια στὴν καταλυτικὴ ἀντίφαση τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ.

Ἐνάντια στὴν ρεβιζιονιστικὴ στροφή τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καὶ τὴν καταδίκη τοῦ Στάλιν, μετὰ τὸν θάνατό του, ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστῆς.

Ἐνάντια στὴν ἀναγνώριση τοῦ ἐθναρχικοῦ συμβουλίου.

Ἐνάντια στὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τοῦ 1955.

Ἐνάντια στὸ «Εἷς καὶ μόνος».

Ὅλες αὐτῆς οἱ δυνάμεις ἐκφράστηκαν ὀργανωμένες στὸ ἀντιζυρικὸ μέτωπο καὶ ἀγωνίστηκαν ἐνάντια σ' ὅλους τοὺς συμβιβασμοὺς, μέχρι τὸ 1972, ποὺ βρῆκαν τὴν ἔκφρασή τους, στὴν ὀργάνωση τῶν «Μαρξιστῶν - Λενινιστῶν τῆς Κύπρου» ποὺ μέσα ἀπὸ τρομερῆς ἀδυναμίες, πρόβαλε τὴ σωστὴ γραμμὴ καὶ πάλαιψε γιὰ τὸ σωστὸ προανατολισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ—ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ

Τον Αυγουστο του 1975 έπειτα απο πρωτοβουλία και ζύμωση των οργανωμένων Μαρξιστικών Λενινιστικών δυνάμεων συνήλθε η "σύσκεψη Κομμουνιστών" και αφού μελέτησε την ιστορική πορεία του εργατικού κινήματος στη Κύπρο, τη Κυπριακή πραγματικότητα όπως διαμορφώθηκε μετα το πραξικόπημα και τη τουρκική εισβολή, κατέληξε σ' ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα δράσης. Ομολογούμενος η εμφάνιση και η δράση του Κ.Κ.Κύπρου, ήταν η πρώτη υπολογισμένη αντιπαράθεση οργανωμένων επαναστατικών δυνάμεων μετα την "ανεξαρτησία", ενάντια στη ξενόδοουλη άρχουσα τάξη και στη ρεφορμιστική ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Ανεξάρτητα απο τα λάθη του με τα οποία θα ασχοληθούμε πιο κάτω, γενικά η όλη δουλειά που έγινε στη δύχρονη δράση των προοδευτικών δυνάμεων κάτω απο τη καθοδήγηση του Κ.Κ.Κ τη κρίνουμε σαν θετική.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ:

Οι θέσεις και η ανάλυση της ιστορικής πορείας του εργατικού κινήματος όπως τις ανέλυσε η σύσκεψη Κυπρίων Κομμουνιστών το 1975, μας βρίσκει σύμφωνους. Μοναδική εξαίρεση της ανάλυσης είναι τα σημεία που εφάπτονται του εθνικού ζητήματος "θέμα ένωσης" που στην Οργάνωση μας είναι πρόβλημα ζύμωσης στο οποίο δεν έχουμε καταλήξει.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ

Η σύσκεψη Κυπρίων Κομμουνιστών είχε εκλέξει προσωρινή Κ.Ε επαναστάσεως που καθήκον της ήταν να προετοιμάσει το έδαφος για να οδηγήσει τις πρωτοποριακές δυνάμεις στο 5^ο συνέδριο του Κ.Κ.Κ.

Στη πορεία όμως στη δράση, κάτω απο την απειρία των στελεχών η προσωρινή Κ.Ε εμφανίζεται σαν Κ.Ε κόμματος. Πιστεύουμε πως αυτο το γεγονός ήταν λάθος αρχής, γιατί η επιτροπή επαναστάσεως έξω απο τη γραμμή που της δόθηκε, είχε προχωρήσει σ' άλλα καθήκοντα, με αποτέλεσμα λίγο μετα την εμφάνιση του υπο ανασύσταση κόμματος, να εμφανίζεται σαν κόμμα που προήλθε οχι απω συνέδριο.

Πιστεύουμε πως η δημιουργία επαναστατικού κόμματος (μπολσεβίκικου) είναι αποτέλεσμα της προηγούμενης ζύμωσης και σφυρηλάτησης μέσα στη καθημερινή πραχτική των κομμουνιστικών δυνάμεων, το δέσιμο τους με μερίδα της εργατικής τάξης, πλήρης ιδεολογική ομοιογένεια που θα είναι αποτέλεσμα της αφομοίωσης της θεωρίας στη πράξη.

Στη περίπτωση της "σύσκεψης Κομμουνιστών" εντελώς βεβιασμένα μέσα απο την επιθυμία κι όχι μέσα απο τη απο τη διαλεχτική ανάλυση, βγήκε η λανθασμένη θέση της επαναστάσεως και μάλιστα μέσα σε μικρο χρονικό διάστημα,

Άλλο βασικό και καθοριστικό λάθος στην όλη εμφάνιση του Κ.Κ.Κ, υπήρξε η λανθασμένη εκτίμηση, σ' ότι αφορά τις προοπτικές ανάπτυξης της Κυπριακής οικονομίας και ειδικότερα, η θέση -εκτίμηση της εποχής μετα το πραξικόπημα και την εισβολή, που κατ' αυτήν το ανεργειακό πρόβλημα θα πολλαπλασιαζόταν, οι πρόσφυγες θα εξακολουθούσαν να μένουν σε αντίκκηνα, οι μισθοί και τα μεροκάματα θα ελαττώνοντα, με αποτέλεσμα το βιοτικό επίπεδο να πέφτει πολυ χαμηλά. Αυτοί οι παράγοντες θα είχαν άμεσον αντίκτυπο στην επαστατικοποίηση των μαζών. Οκαθορισμός του 5^{ου} συνεδρίου του Κ.Κ.Κύπρου σ' ένα χρόνο, ήταν αποτέλεσμα αυτής της λανθασμένης εκτίμησης. Γιατι σ' ένα χώρο όπως είναι η Κύπρος, που για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα διακρίνουμε ανυπαρξία οποιασδήποτε στοιχειώδους αντιπαράθεσης ακόμη και στα οικονομίστικα αιτήματα της εργατική τάξης, όπου το εργατικό κίνημα μέσα σ' ένα μακρόχρονο προτσές, έχει καλουπωθεί πλήρως στη ρεβιζιονιστική γραμμή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, που ούτε ενα φασίστικο πραξικόπημα και μια Τουρκική εισβολή δεν αρκούσαν για ν' αφυπνιστεί η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, επικράτησε θέση πως μια μερίδα αυτου του λαου θάταν έτοιμη σ' ένα χρόνο να επανασυστήσει ή να στηρίξει επανασύσταση Κομμουνιστικού Κόμματος.

Στη πορεία της συγκρότησης του, στο Κόμμα παρατηρήθηκαν

μια σειρά λάθη:

- Δεν λειτουργούσαμε κομματικά, δηλαδή μάς διακατήχε μια τάση φιλικού ή ακόμα οικογενειακού στυλ δουλειας, καθαρά φιλελευθεριστική τάση. Αυτο το στυλ δουλειας άνοιγε τις πόρτες στο φραξιονισμό.

- Η τάση του απόλυτου εξισωτισμου, στο σημείο μάλιστα που ο Γ.Γ. να κατεβαίνει στις μάζες και να πουλα έντυπα του κόμματος.

- Στη ζύμωση μέσα στις μάζες είχαμε κάμει πολυ καλη δουλειά, πάνω απ' τις δυνάμεις μας, με κατάληξη στη προσπάθεια αυτή να βγάλουμε τα μέλη μας απτους φυσικούς τους χώρους δράσης, απ το προσωπικό τους περιβάλλο. Επίσης μπροστα στην ανάγκη της προς τα έξω ζύμωσης, βγάλαμε επιρροες όταν αυτές δεν ήταν έτοιμες με αποτέλεσμα, πολλές απ' αυτές να αποτραβιούνται με το μοίρασμα του πρώτου φυλλαδίου, γιατί δεν ήταν έτοιμες ν' αμυθούν στις ποικίλες αντιδράσεις, των σωμάτων "ασφαλείας" και της οργανωμένης Ακελικής αντίδρασης.

Με το ρέξιμο του βάρους στη μαζική δουλειά, με τον τρόπο που γινόταν, ζήμωσε ανεπανόρθωτα την εσωτερική ανάπτυξη του κόμματος. Αυτη η ταχτική πιστεύουμε πως ήταν ένας απο τους βασικούς παράγοντες που μας οδήγησαν στην απομόνωση.

- Η έκδοση του "Κομμουνιστή" σ' ένα χώρο που δεν υπάρχει κανον ν' απευθυνθεί, συνειδητοποιημένοι εργάτες και προοδευτική διάνοηση, που ο λαος δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει, ελάχιστα επρόσφερε. Ένω η έκδοση μιας εφημερίδας που θα καταπιανόταν με καυτα πολιτικά θέματα καθώς και με τα άμεσα προβλήματα των μαζών, θα είχε διαφορετική ανταπόκριση.

Πως φτάσαμε στη διάσπαση και τη διάλυση

Είδαμε πιο πάνω πως η επαναστάση του Κ.Κ. Κύπρου έγινε πάνω σε λανθασμένη βάση. Εδώσαμε ακόμη τις εκτιμήσεις μας στα καθοριστικά λάθη που μας οδήγησαν στην απομόνωση. Μέσα από την απομόνωση, στη προσπάθεια μας να δούμε τα λάθη μας, τις αδυναμίες, να δούμε τι φταίει και δεν πάμε μπροστά, μπήκε εισήγηση για επανεξέταση της γραμμής, της στρατηγικής και της ταχτικής. Η εισήγηση έγινε δεχτή από το κόμμα, επίσης μπήκε εισήγηση πως επείδη θα κατεβούν εισηγήσεις που μπορεί να διαφωνούν ριζικά με την μέχρι σήμερα ακολουθητέα ταχτική να μη λειτουργήσει ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός στις συσκέψεις.

Η τελευταία εισήγηση όταν εγκρίθηκε έβαζε τη βάση για τη διάλυση, γιατί από τη στιγμή που δεν λειτουργεί ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός δε μπορεί να υπάρξει ούτε στοιχειώδες συνδικαλιστική οργάνωση ακόμη. Έτσι όποιος διαφωνούσε για διάφορους λόγους, "έπαρνε το καπέλλο του κι έφυγε σαν κύριος" χωρίς να αντιμετωπιστεί ανάλογα απ' τις οργανωμένες δυνάμεις (σωστή γραμμή).

Στη συνέχεια σε μια σειρά συσκέψεων έγινε συζήτηση πάνω στις θεωρητικές μας θέσεις, στη στρατηγική και τη ταχτική.

Διαπιστώθηκε πως συμφωνούσαμε στους στόχους και τη στρατηγική. Διαφωνήσαμε πάνω στην εκτίμηση του παγκόσμιου κινήματος, όπου η λανθασμένη γραμμή έβαλε θέση που μηδένιζε τη προσφορά και τη δράση του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. Σαν βασική αιτία της "ανυπαρξίας" του επαναστατικού κινήματος παγκόσμια, υποστηρίχθηκε ότι φταίει η ταχτική που ακολουθείται. Η ταχτική της προβολής του μάξιμουμ προγράμματος και του ξεμασκαρέματος του ρεβιζιονισμού.

Η εισήγηση που έβαζε η πλευρά της διάλυσης στηρίζονταν πάνω σε μια αναρχοσυνδικαλιστική δουλειά, να εμφανιζόμαστε δηλαδή, στις μάζες χωρίς όνομα, κρύβοντας απ' αυτές τους πραγματικούς μας στόχους, με το δικαιολογητικό της τεράστιας δύναμης της αντίδρασης της ρεφορμιστικής ηγεσίας του ΑΚΕΛ, που έχει αλώσει τα πάντα, και ότι με το να ξεμασκαρεύσεις τον σοσιαλιμπεριαλισμό, γίνεται η βασική αιτία της απομόνωσης. Δηλαδή μας είπαν πως: για να μένουμε στο ποτάμι πρέπει να τραβήξουμε προς το ρεύμα.

Με βάση τη πιο πάνω εισήγηση, έπρεπε να διαλυθεί το κόμμα και οργανωμένα όλες οι δυνάμεις να περάσουν στη φάνεια δράσης απρόσωπα πάνω στο μίνιμουμ πρόγραμμα, κι εδώ προσεχτικά να γίνεται ήπια κριτική στο ΑΚΕΛ. Η συσπείρωση αυτών των δυνάμεων να γίνει γύρω από μια ανώνυμη "αριστερά" εφημερίδα.

Δίπλα απ' αυτή την εισήγηση εμφανίστηκε δεύτερη που έβαζε τη θέση να διατηρηθεί το κόμμα σα ταμπέλλα που να "φωνάζει" το μάξιμουμ πρόγραμμα ενώ οι άλλες δυνάμεις να δουλέψουν με τους τρόπους που έβαλλε η προηγούμενη εισήγηση. Επίσης βασικός πόλος επιτυχίας της δεύτερης εισήγησης ήταν η προσπάθεια δημιουργίας μετώπου σ' αυτή τη φάση σαν προϋπόθεση ευνοϊκή για το ανέπαμο του επαναστατικού κινήματος στη Κύπρο.

Στη συνέχεια κατέβηκε τρίτη εισήγηση που έκφραζε σε γεννικές γραμμές τις σωστές θέσεις. Αυτή αφού έκαμε μια ανάλυση

της παγκόσμιας πραγματικότητας, ανέκρουσε τη θέση που μηδένιζε τη προσφορά του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος υποστηρίζοντας πως παρα τις δύσκολες αντικειμενικές συνθήκες που έχει να αντιμετωπίσει σήμερα: την οργάνωση του ιμπεριαλισμού για άμυνα με τα πρώτα ξαφνιάσματα που δέχτηκε στις περιόδους των δύο παγκοσμίων πολέμων, τη στροφή προς το καπιταλιστικό και την εμφάνιση της Ρωσίας σαν σοσιαλιμπεριαλιστική υπερδύναμη και την υποταγή σ' αυτή μιας σειράς από πρώην λαϊκές δημοκρατίες και μιας σειράς "Κομμουνιστικών" κομμάτων. Εντούτοις η δράση του (επαναστατικού κινήματος) είναι αξιόλογη και η ανάπτυξη του σταθερή σε μια εποχή που δεν υπάρχουν οικονομικές κρίσεις των παγκοσμίων πολέμων.

Πέρα απ' αυτό η τελευταία εισήγηση αφού ανέλυσε τις αντικειμενικές συνθήκες στη Κύπρο υποστήριξε πως πρέπει να παραμείνει το κόμμα, να αναδιοργανωθεί και να μπει σε μια σωστή πορεία στα αφορα το τρέπο δουλειάς προς τις μάζες. Δηλαδή μια καθημερινή πάλη πάνω στα άμεσα προβλήματα του λαού που να γίνει προσπάθεια πολιτικοποίησης τους.

Επίσης η σωστή ζύμωση του μάξιμουμ προγράμματος στους κατάλληλους χώρους και το ξεμασκαρέμα του σοσιαλιμπεριαλισμού μέσα από τη πραχτική του και τη πραχτική του πραχτορέλου του.

Στη τελική φάση η δεύτερη και η τρίτη εισήγηση έκαμαν μέτωπο όπου συσπείρωσαν τη πλειοψηφία των δυνάμεων πάνω στο βασικό αξίωμα της διατήρησης του κόμματος, με τη προϋπόθεση να γίνει αναδιοργάνωση στη προσπάθεια να διορθωθούν τα λάθη.

Κι ενώ αυτή η θέση κυριάρχησε στη πλειοψηφία των μελών της σύσκεψης, κι αφού η μερίδα που υποστήριζε τη διάλυση είχε αποχωρήσει, ορισμένα στελέχη, ασύνετοι στις προηγούμενες θέσεις τους, προχώρησαν καλλιεργώντας τη θέση της διάλυσης κι ενώ εμάς σάμε με συγκεκριμένο στόχο να μελετηθεί η μελλοντική πορεία μας, αυτοί τάχτηκαν ενάντια στις προηγούμενες θέσεις τους, ευθι γραμμισμένοι πλήρως με την οπορτουνιστική θέση της πρώτης εισήγησης.

Έτσι η σωστή γραμμή που στο τέλος παρ' όλη τη ιδεολογική πάλη που έδωσε σ' αυτή τη πορεία πάντα μέσα σε ενωτικό πνεύμα πάνω σε συγκεκριμένους στόχους, χωρίς να συμβιβάζεται σε θέσεις αρχών έμεινε προσωρινά μειοψηφεία, που δεν μπορούσε να κρατήσει το κόμμα κι από γεγονός πως η ουσία δεν ήταν η διατήρηση αλλά η σωστή οργάνωση και δουλειά προς τα έξω.

Ας σημειωθεί πως η προηγούμενη θέση για διατήρηση του κόμματος έμπαινε βασικά σαν αντιπαράθεση στη θέση της διάλυσης.

Ενάντια στη διάλυση πήρε θέση κι ο πυρήνας βάσης Αθήνας του Κ.Κ. Κύπρου που πέρα από τις θέσεις που ανέλαβε εσωτερικά, που συμφωνούν σε γεννικές γραμμές με τη τρίτη εισήγηση, έβγαλε προς τα έξω φυλλάδιο το οποίο δημοσιεύουμε πιο κάτω.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΝΑ ΞΑΝΑΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΤΟ Κ.Κ.ΚΥΠΡΟΥ

Τό Δεκέμβρη τοῦ 75 ἐπανασυστήθηκε τό Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου ὑστερα ἀπό πρωτοβουλία Σύσκεψης κίπριων κομμουνιστῶν.

Τό Κόμμα διατύπωσε τίς ἀρχές καί τό Πρόγραμμά του μέ βάση τό ὅποιο πάλεψε μέ ἐπιτυχία. Δέχτηκε χτυπήματα ἀπό τήν κυβέρνηση τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καί ἀπό τή ρεβιζιονιστική ἡγεσία τοῦ ΔΚΒΛ. Παρ' ὅλα αὐτά ἔδωσε ὅλες του τίς δυνάμεις στόν ἀγώνα γιά τήν προώθηση τῆς γραμμῆς του.

Τόν Αὐγουστο τοῦ 77 τό ΚΚΚ Κύπρου διαλύθηκε ὑστερα ἀπό τήν ὀξυνση τῆς πάλης τῶν γραμμῶν μέσα στούς κόλπους του. Αὐτό ἔγινε σάν συνέπεια τῆς προσωρινῆς ἤττας τῆς σωσιτίς γραμμῆς.

Ὁ πυρῆνας βάσης Ἀθήνας τοῦ ΚΚΚ διαφώνησε μέ τήν ἀπόφαση τῆς διάλυσης τοῦ Κόμματος καί διατήρησε τήν ὀργανωτική δομή ποῦ εἶχε πρὶν τή διάλυση τοῦ Κόμματος.

- Πιστοί στό δρόμο ποῦ χάραξε τό Κ.Κ.Κύπρου
- Νά ξαναφτιάξουμε τό Κόμμα

ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΑΘΗΝΑΣ ΚΥΠΡΙΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

(Ἀθήνα 30 Μάρτη 78)

ἀφοῦ πέρασε μία περίοδο ζυμώσεων καί προβληματισμῶν. Πιστεῖται πῶς οἱ δυνάμεις τῶν συντρόφων μας στήν Κύπρο (μαζί καί μεῖς), θά συγκροτηθοῦν ὀργανωτικά γρήγορα μέ μελλοντικό στόχο τήν ἐπανασύσταση τοῦ Κόμματος, ὥστε νά δημιουργηθεῖ ὀργανωμένος φορέας ποῦ θά ξεσκεπάσει καί θά παλέψει ἐνάντια στό ξεπούλημα ποῦ κάμνουν οἱ κάθε λογῆς ἡγεσίες στόν τόπο μας. Ἔτσι ποῦ ἡ ἐργατική τάξη κι ὁ λαός, ν' ἀποκτήσουν τήν ὀργανωμένη πρωτοπορεία τους.

Ὁ Πυρῆνας Βάσης Ἀθήνας, συνεχίζει τήν πάλη του σύμφωνα μέ τό Πρόγραμμα καί τήν πολιτική γραμμή ποῦ χάραξε τό ΚΚΚ, καί πιστεῖται ὅτι καθένας κάθε κίπριου κομμουνιστή εἶναι νά συμβάλλει στήν μελλοντική ξανασυγκρότηση τοῦ Κόμματος.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Βρισκόμαστε στο πέμπτο χρόνο ἀπο το προδοτικό πραξικόπημα καί τή Τουρκική εισβολή καί κατάχτηση τοῦ 40% τοῦ Κυπριακοῦ εδάφους, ποῦ εἶχε σαν ἀποτέλεσμα τή προσφυγοποίηση τοῦ μισοῦ σχεδόν πλυθσμου τοῦ νησιου μας, Ἑλλήνων καί Τούρκων. Σ' αὐτή τή τετραετία, τα σύνορα ταοποία ἐπέβαλαν βλαία τα τουρκικά στρατεύματα κατοχῆς, υποκινούμενα ἀπο τοῦς Ἀμερικάνους ἰμπεριαλιστές με τήν ἀνοχη τοῦ Ἑγγλέζικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καί τοῦ "Σοβιετικοῦ" σοσιαλἰμπεριαλισμοῦ, εἶναι ἀκόμα σύνορα.

Στο νότιο μέρος τῆς Κύπρου, ὅπου υπάρχουν διακόσιες χιλιάδες Ἑλληνοκύπριοι πρόσφυγες, ὅπου ἡ διαβίωση γίνεται κάτω ἀπο τήν ἀπειλή μίας νέας προέλασης τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων ἡ κατάσταση δεν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντική. Το πιο βασικό πρόβλημα τῶν προσφύγων, το στεγαστικό, ἔχει βασικά λυθεῖ. Δίπλα ἀπο τα ἀντίσκηνα ἔχουν χτιστεῖ μία σειρά προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ με βασικούς πόρους τίς ξένες "βοήθειες", ποῦ ἀρχισαν νά εισρέουν ἀπλόχερα ἀπο τοῦς ξένους "προστάτες". Κι ἀπο τίς ἀποκοπές τῶν μεροκαμάτων τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῶν πλατιῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Πάνω σ' αὐτές τίς ἀποκοπές, στηρίχτηκε στο κῦριο μέρος τῆς καί ἡ "ἀνάκαμψη" τῆς οἰκονομίας. Δηλαδή ἐνω ἀπ' τῆ μία το ἐργατικό μεροκάματο πετοκοβοῦταν, ἐνω ἡ ἐργατική τάξη ἔχανε μία σειρά καταχτημένων δικαιωμάτων, στ' ὄνομα τῆς συμμετοχῆς στή ἐθνική ἐπιβίωση, ἀπ' τήν ἄλλη οἱ Ἑλληνοκύπριοι κεφαλαιοκράτες με πρόσχημα νά κρατήσουν καί νά ἀναστηλώσουν τή Κυπριακή οἰκονομία, κῆρυχναν τίς ἐπιχειρήσεις τους πληγέστες, ποῦ ἀποχτοῦσαν καί στα χάρτια το "νόμιμο" δικαίωμα νά ἀπολύουν καί νά προσλαμβάνουν ἐργάτες με ἐξευτελιστικούς μισθοῦς. Ἐπίσης νά δικαιούνται ὅλων τῶν οφελημάτων κι ἐξαιρέσεων ποῦ ἀποχτησαν οἱ "πληγέστες" εταίρειες. Μέσα σ' αὐτή τή πραγματικότητα ποῦ ἡ ἐργατική τάξη κι ὁ λαός ἐστερήθησαν ἀπο το καθημερινό καρβέλι, ἡ αστική τάξη ἔχτισε τα ἐργοστάσια τῆς στηριγμένη στή καταλύστευση τῶν στερημάτων τοῦ λαοῦ μας.

Ἔνας ἄλλος βασικός παράγοντας τῆς "ἀνάκαμψῆς" τῆς Κυπριακῆς οἰκονομίας, εἶναι ἡ εἰσαγωγή τεραστίου συναλλάγματος ἀπο το ἐξωτερικό. Τέτοιο συνάλλαγμα ἦρθε στή Κύπρο εἴτε σαν "βοήθεια", εἴτε σαν δάνεια, εἴτε σαν ἐπενδύσεις ἀπο τίς διάφορες ἰμπεριαλιστικές χώρες καί ἀπο τή φυγάδευση τῶν Κυπρίων ἐργατῶν στα σκλαβοπάζαρα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Πέρα ὁμως ἀπο τήν εἰσαγωγή συναλλάγματος ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐργατῶν εἶχε σαν στόχο τή λύση τοῦ μεγάλου ἀνεργιακοῦ προβλήματος τῆς πρώτης διετίας μετὰ τή τουρκική εισβολή καί το σπασίμο τῆς ἐπαναστατικότητας τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ "ἀνάκαμψη" τῆς Κυπριακῆς οἰκονομίας σε συσχετισμο με τή φυγάδευση μεγάλου ἀριθμοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ εἶχε σαν ἀποτέλεσμα, ὄχι μόνο τή λύση τοῦ ἀνεργιακοῦ προβλήματος, ἀλλα καί τήν ἔλλειψη ἐργατικῶν χερῶν σε βασικούς τομείς, ὅπως στίς οἱ

κοδομικές δουλειές. Σ'αυτά τα δεδομένα περνά σχεδόν ολοκληρωτικά η μικροαστική θέση, πως η εργοδοσία έχει ανάγκη τούς εργαζόμενους κι αυτοί ατομικά ζητούν αυξήσεις, που αν δεν τούς δοθούν θα βρουν άλλο εργοδότη και λόγω της ζήτησης εργατικών χεριών πιάνουν ορισμένα ψύχουλα περισσότερα. Έτσι παρουσιάζεται φαινομενικά μια σχετική βελτίωση μισθών και μεροκαμάτων που μαζί με το συνάλλαγμα που στέλλεται από τούς εργάτες του εξωτερικού και της δυνατότητας να μπαίνουν στη παραγωγή, γιατί υπάρχει ζήτηση εργατικών χεριών, όλα τα διαθέσιμα χέρια, βλέπουμε μια αύξηση στα εισοδήματα τών μαζών. Κι ενώ το κόστος ζωής αυξάνει κατακόρυφα, αυτό να μη φαίνεται σε σημαντικό βαθμό στο λαό μας, λόγω τών αυξημένων εισοδημάτων, από τούς νέους εργαζόμενους που μπήκαν στη παραγωγή, προσθέτοντας ένα νέο εισόδημα στις οικογένειές τους, που το μεγαλύτερο τους μέρος καθώς και οι αυξήσεις τών υπολοίπων εργαζομένων της οικογένειας απορροφούνται από την αύξηση τού κόστους ζωής.

Το λύσιμο σ'ένα μεγάλο βαθμό του στεγαστικού προβλήματος καθώς και η τεχνική οικονομική ευμάρεια έχουν σαν αποτέλεσμα τον αποπροσανατολισμό τών μαζών, την αδιαφορία, ακόμα και σ'αυτό το εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Έτσι βλέπουμε σ'ένα χώρο που το 40% τού εδάφους μας είναι κατεχόμενο, που έχουμε απέναντί μας σαράντα χιλιάδες τούρκικο στρατό κατοχής, πάνοπλο, που υπάρχει το ενδεχόμενο ολοκληρωτικής κατάληψης, οποτεδήποτε το απαιτήσουν τα συμφέροντα τού Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού κι ο τρόπος ζωής να είναι συνηθισμένος, σαν να μη συμβαίνει τίποτα, και να αφήνεται "εν λευκώ" η πολιτική ηγεσία να παραιτείται με τον ιμπεριαλισμό το μοίρασμα τού λαού και τού τόπου.

ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Η αστική τάξη της Κύπρου γεννήθηκε κι αναπτύχθηκε μέσα από την αποικιοκρατία κάτω από την επιρροή κι εξάρτηση τού εγγλέζικου κεφαλαίου.

Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όπου ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός βγαίνει χρεοκοπημένος (καταστροφή εργοστασίων από τούς βομβαρδισμούς), ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αρχίζει την ανοδική του πορεία, ενισχυμένος από το πόλεμο, γιατί όχι μόνο δεν έχασε, αλλά ανοικοδόμησε μέσα σ'αυτή τη περίοδο μια σειρά βιομηχανίες. Μέσα σ'αυτές τις συνθήκες αρχίζει τις προσπάθειές του μ'όλα τα μέσα που διαθέτει για να αντικαταστήσει τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό σε μια σειρά από εγγλέζικες αποικίες και "νεοαποικίες". Στην Κύπρο αρχίζει να προγραμματίζει μπάσιμο αμέσως μετά το τέλος τού πολέμου, για τον έλεγχο της περιοχής.

Η αστική μας τάξη, δένοντας τα συμφέροντά της με το εγγλέζικο κεφάλαιο, αντιδρά σ'ένα βαθμό στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, κάτω πάντα από τη κηδεμονία τού εγγλέζικου ιμπεριαλισμού. Έτσι μέσα σε μια μακρόχρονη πορεία, συμβιβασμών, δέχεται τη Ζυρίχη, την καλιέργεια των σοβινιστικών αντιθέσεων, τον οικονομικό διαχωρισμό τού 1964 με τη δημιουργία των τούρκικων θυλάκων και των "πράσινων" γραμμών. Επίσης στο βαθμό της μεγαλύτερης εξασθένησης τού εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, δέχεται παθητικά τη φασιστικοποίηση στη ζωή τού τόπου από τη χούντα (δρ

γανό του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού), που προετοίμασε το έδαφος για το πραξικόπημα και την εισβολή. Σήμερα αφού έχει αποδεχτεί την ελαβόλη και τη κατοχή τού 40% τού νησιού μας, το μόνο που κάνει, δεν είναι θωράκιση τού τόπου για να μπουν οι βάσεις τού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, αλλά τα παζάρια με τούς εχθρούς τού λαού για την νομιμοποίηση της κατοχής και στα χαρτιά.

Οι αντιθέσεις της κυβέρνησης Μακαρίου μέχρι το 1974 με το Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ήταν μέσα στα πλαίσια των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, μέσα στη προσπάθεια τού εγγλέζικου ιμπεριαλισμού να κρατηθεί στο τελευταίο προπύργιο του στη μέση Ανατολή. Αυτές οι αντιθέσεις, μέσα σε μια σωστή εκμετάλλευση από την άρχουσα τάξη, που παρουσιάζει μπροστά στο λαό τούς ηγέτες της σάν αντιιμπεριαλιστές, σαν λαϊκούς ηγέτες, με αποτέλεσμα ηρωποιώντας την αστική τάξη να ξεγελούν τον λαό και να τούς εμπιστεύεται την ηγεσία τού αγώνα.

Άλλη άλλη οι αντιθέσεις που εμφανίζονται σήμερα ανάμεσα στις δυο μερίδες της κεφαλαιοκρατίας, δηλαδή τού εκκλησιαστικού κεφαλαίου, που έπαιξε ο Μακάριος και σήμερα εκφράζει ο Κυπριανού και της μερίδας τού νεοβιομηχανικού κεφαλαίου που εκφράζει ο Κληρίδης, είναι αντιθέσεις, που πέρα από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα τα οποία υπηρετούν έχουν και ιδιότυπη σύγκρουση συμφερόντων, κύρια ως προς τα θεσμικά προνόμια που διατηράει το εκκλησιαστικό κεφάλαιο που ανταγωνίζεται από πλεονεχτική θέση το νεοβιομηχανικό κι εμπορομεστικό κεφάλαιο.

Σ'αυτή τη σύγκρουση κάτω από μια άρτια εκμετάλλευση της από το εκκλησιαστικό κεφάλαιο, με την άμεση συμπάρσταση της φετρωριστικής ηγεσίας, όλες οι βρωμίες τού συστήματος, όλα τα φανερὰ στο λαό σημεία της μακρόχρονης συμβιβαστικής πορείας της ξενοδούλης αστικής τάξης, φορτώνονται στο Κληρίδη, με αποτέλεσμα η κυβέρνηση να μένει "καθαρή" και "πατριωτική" μπροστά στο λαό. Κι ενώ απ'τη μια χρησιμοποίησε αυτή τη τακτική, για το ξεγέλασμα τών μαζών, απ'την άλλη βλέπει σαν θετικό παράγοντα τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, γιατί σε σχέση με τον χρεοκοπημένον Εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, είναι πιο σίγουρος και κάνοντας ένα άνοιγμα σ'αυτον τα ποσοστά κέρδους είναι πιο συμφέροντα. Γι'αυτό αν αυτή η στροφή ενταθεί, δεν πρέπει να μας παραξενέψει. Θα είναι μέσα στη ξενοδούλη πορεία ανάπτυξης κι εξάρτησης της αστικής τάξης σαν σύνολο, που μοναδικό γνώμονα την άνοδο τών κέρδων της, θα ξεπουλά τα εθνικά συμφέροντα.

ΑΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Πολιτικά η αστική τάξη εμφανίζεται με δυο πολιτικά κόμματα σαν αντανάκλαση τών μερίδων της κεφαλαιοκρατίας που αναλύουμε πιο πάνω.

ΔΗ.ΚΟ. Εκφράζει τα συμφέροντα τού εκκλησιαστικού κεφαλαίου. Από τη θέση του σαν κυβερνητικό κόμμα είναι κύριος εκφραστής της προσπάθειας τού συμβιβασμού με τον ιμπεριαλισμό. Παρ'όλο που η δύναμη του (επιρροή) στις μάζες είναι πολύ μικρή ελέγχει απόλυτα τη βουλή χάρη στη πριμοδότηση τού ΑΚΕΛ. Εμφανίζεται στα λόγια σα δημοκρατικό στη πράξη όμως μεταχειρίζεται όλα τα

μέσα για να υπηρετήσει το εκκλησιαστικό κεφάλαιο.

ΔΗ.ΣΥ. Εκφράζει τα συμφέροντα του νεοβιομηχανικού και του εμποροεπίτιμου κεφαλαίου, που είναι προσκολλημένα στον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια χτυπά το εκκλησιαστικό κεφάλαιο και κάνει έντονη αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Επίσης έχει στεγάζει στους κόλπους του όλα τα φασιστικά στοιχεία της ΕΟΚΑ Β.

ΤΑ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΚΕΑ. Ξεκαθολυθεί ακόμα να ελέγχει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης. Παρα του γεγονότος πως έχει εξελιχτεί σ' ένα οικονομικό οργανισμό με τεράστια δύναμη, ελέγχει βιομηχανικές κι εμπορικές μονάδες,πραχτορεύεται τις υποτροφίες των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, ενώ η πολιτική του έχει ταυτιστεί με την χατική τάξη, ξεπουλώντας τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και τα συμφέροντα των μαζών, εν τούτοις καταφέρνει να καπηλεύεται τις μάζες. Το γεγονός πως, το φανερό ιδεολογικό χρεοκόπημα του, η προβολή καθαρά αντιδραστικών θέσεων, καταφέρνει να τα περνα μέσα στις μάζες, είναι αποτέλεσμα του μικροαστικού τρόπου ζωής του λαού μας, της αφομοίωσης απ' αυτόν τον τρόπο της μικροαστικής ιδεολογίας, μέσα σ' ένα μακροχρόνο προτσές με ευνοϊκές προς τούτο συνθήκες.

Στη σημερινή φάση έχει ταυτιστεί πλήρως με τη κυβέρνηση, χωρίς να είναι υπερβολή ν' αναφερτεί πως είναι το κύριο πολιτικό της στήριγμα. Πάνω στο εθνικό πρόβλημα έχει πλήρως αποδεχτεί τη κατοχή της Κύπρου, προχωρώντας στο τελευταίο του συνέδριο στη συνθηματολογία για δικοινοτική ομόσπονδη Κύπρο. Φυσικά και πιο παλιά στο εθνικό συμβούλιο είχε δεχτεί χωρίς επιφύλαξη τις προτάσεις του Μακαρίου στον Ντενκας που τοποθετούσαν το Κυπριακό, όχι σαν πρόβλημα επιδρομής και κατάχρησης, αλλά σαν πρόβλημα ποσοστών εδάφους που θα πάρει η κάθε πλευρά σε μια ενδεχομένη συμφωνία "λύση", και με τις συνομιλίες τότε αρχισαν τα παζάρια γύρω από το εδαφικό.

Για το ΑΚΕΑ σήμερα, πέρα από μια "αριστερή" συνθηματολογία και μια συνεχή προσπάθεια χαλιναγώγησης των μαζών σ' όνομα εθνικών κινδύνων, το βασικό πρόβλημα είναι η "διεθνή διάσκεψη". Δηλαδή πιστεύει και προπαγανδίζει, πως η λύση του Κυπριακού, το πρόβλημα της απελευθέρωσης της Κύπρου, βρίσκεται στα τραπέζια μιας διασκεψής που θα συμμετέχουν οι ιμπεριαλιστές μαζί και η Σοβιετική Ένωση και στις αίθουσες των Ενωμένων Εθνών. Στόχος του για τη διεθνή διάσκεψη να βάλει στα παζάρια και τη "Σοβιετική" υπερδύναμη. Δηλαδή είναι υποχρεωμένο να υπηρετά συνέχεια σα πιστό πραχτορέλο τα συμφέροντα του μεγάλου αφεντικού.

Στον ιδεολογικό τομέα είναι πιστό φερέφωνο των σοσιαλισμπεριαλιστών. Υποστηρίζει αποκάλυπτα την ειρηνική συνήπαρξη των τάξεων, με το πρόσημα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, ο οποίος όμως πρέπει να είναι "ειρηνικός". Προσαρμοσμένο σ' αυτές τις θέσεις, προάγει με τη πραχτική του, τον αγώνα ηγεσίας κάμνοντας συνεχή προσπάθεια να κοντρολάρει τις μάζες, μέσα από την ΠΕΘ την οποία ελέγχει, όταν αυτές κάτω από το βάρος των άμεσων προβλημάτων κινητοποιούνται. Στα μέλη του και στους οπαδούς του, μέσα στα πλαίσια της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας προ

σφέρει τυχερά παιχνίδια, όπως τόμπουλα, ποδόσφαιρα, χοροεσπερίδες, και μια σειρά πανηγύρια. Αυτή η πραχτική περνα στη συγκεντρωμένη διάθεση των μαζών, στο βαθμό μάλιστα που το επαναστατικό κίνημα είναι σε εμβρυϊκή κατάσταση.

Βλέπουμε ξεκάθαρα πως το ΑΚΕΑ όπως έχει καταλήξει, όχι μόνο δεν έχει καμία σχέση με τα συμφέροντα του λαού, αλλά είναι και σοβαρός ανασταλτικός παράγοντας στην ανάπτυξη του κινήματος, που θα πρέπει να υπολογιστεί σωστά, για την ανάλογη σοβαρή αντιμετώπιση του.

Φυσικά το ξεσκέπασμα του ως και το χρεοκόπημα του στις μάζες, θα είναι αποτέλεσμα της καθημερινής προδοσίας του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα, του καθημερινού ξεπουλήματος των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, συνδυασμένο με τη σωστή ανυποχώρητη πάλη των συνεπών προοδευτικών δυνάμεων.

ΕΔΕΚ. Ένα κόμμα που στους κόλπους του συγκεντώνει κυρίως μικροαστικά και διανοουμενίστικα στοιχεία. Χρησιμοποίησε μια επαναστατική φρασεολογία, φανερά όμως αντίθετη με τη πραχτική της. Μέσα στους κόλπους της, κύρια στη νεολαία, υπάρχει μια προοδευτική βάση, σ' ένα βαθμό ξεκαθαρισμένη, που εμφανίζει σ' ορισμένα προβλήματα σωστές θέσεις. Αυτές θάβονται από μια μικροαστική ηγεσία. Αυτή η μερίδα τα τελευταία δυο χρόνια, ασκεί μια πίεση προς τα πάνω και είδαμε πολλές φορές την ηγεσία ν' αμφιταλαντεύεται στη προσπάθεια της να μη τους χάσει. Σε γενικές όμως γραμμές, παρόλη τη καιροσκοπική ταλάντευση της ηγεσίας, σύμφωνα πάντα με τη συμβιβαστική πολιτική της κυβέρνησης, μ' ορισμένες επιφυλάξεις κάτω από τη πίεση της βάσης.

Επίσης η ΕΔΕΚ σα χώρος "αριστερός" στα λόγια, πολώνει μια σειρά από επαναστατικά στοιχεία, απασπώντας τα έστω προσωρινά από την υπηρεσία τους στο επαναστατικό κίνημα.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια κατοχή και κατάχτηση ενός μέρους του τόπου μας, με την άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη δεμένη απόλυτα στο άρμα του ιμπεριαλισμού, τη ψευτοαριστερή ηγεσία με διάφορους τρόπους και διαφορετικά συμφέροντα υπηρετεί σ' αυτό το στοάδιο τη πορεία της άρχουσας τάξης τη πορεία του ξεπουλήματος του λαού και του τόπου.

Σ' αυτή τη πραγματικότητα, πηγάζει η αναγκαιότητα της συσπέρωσης των συνεπών Κομμουνιστών, ούτως ώστε μ' ένα συνεχές ανεύβασμα του λαϊκοεπαναστατικού κινήματος να μπει φραγμός στα σχέδια του ιμπεριαλισμού και των ντόπιων λακέδων του.

Μονάχα η ανάπτυξη ενός γνήσιου εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος αποτελεί τη μοναδική σιγουρία για τη λεφτεριά και τη προκοπή αυτού του τόπου.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΣΥΧΡΟΝΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο ιμπεριαλισμός σήμερα: Ζούμε στη εποχή του ιμπεριαλισμού.
Στην εποχή που το καπιταλιστικό σύστημα στες ανεπτυγμένες χώρες στη προσπάθεια του να διατηρηθεί και να αναπτυχθεί, περνά ολοκληρωτικά στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο. Ο ιμπεριαλισμός σαν ανώτατο στάδιο του καπιταλιστικού συστήματος είναι ο πιο άγριος και πιο αμείλιχτος εχθρός απέναντι στους λαούς και τα λαϊκά κινήματα.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα του ιμπεριαλισμού στο τωρινό του προτσές, είναι ο καταμερισμός εργασίας που επέβαλε. Δηλαδή βιομηχανία Α' βαθμού, παραγωγής μηχανών, στα ιμπεριαλιστικά κέντρα ή στη μητρόπολη και βιομηχανία Β' βαθμού, παραγωγής αγαθών, στες χώρες της περιφέρειας. Μάυτο το καταμερισμό, οργανώνει την ανισόμορνη ανάπτυξη, που είναι μια βασική προϋπόθεση για να κρατά σταθερή ή και να μεγαλώνει πολλές φορές τη διαφορά ανάπτυξης μεταξύ μητρόπολης και περιφέρειας, πετυχένοντας μια άμεση εξάρτηση όλων των μορφών των νεοκαπιταλιστικών χωρών στες ιμπεριαλιστικές χώρες.

Άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα (στην εποχή μας) των διαφόρων ιμπεριαλιστικών κέντρων είναι η εντατικοποίηση στην εξαγωγή κεφαλαίων στες χώρες της περιφέρειας. Αυτες οι εξαγωγές κεφαλαίων έχουν διάφορες μορφές, όπως σαν βοήθεια, σαν δάνεια ή ακόμα και σαν επενδύσεις σε διάφορους τομείς στες χώρες της περιφέρειας. Ένα όμως είναι γεγονός, πως με οποιανδήποτε μορφή κι αν δοθούν, έχουν στόχο την μεγαλύτερη εξάρτηση του οφειλέτη προς τον δανειστή. Για παράδειγμα βασική προϋπόθεση για ένα δάνειο είναι η υποχρέωση, της δανιζόμενης χώρας της περιφέρειας, να αγοράζουν προϊόντα από τα λεφτά του δανείου από τη δανειστή χώρα με τους ίδιους φυσικά που επιβάλλει η ίδια.

Οποσδήποτε σημαντικό παράγοντας για την ολοκληρωτική εξάρτηση των χωρών της περιφέρειας είναι και οι τεράστιοι εξοπλισμοί, προς τις αστικές τάξεις της περιφέρειας, στες οποίες δίνονται ή πωλούνται εξοπλισμοί που έχουν ξεπεράσει από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, για παράδειγμα δίδονται παλιά τυφέκια ή ταγκς ή στρατιωτικά αεροπλάνα, ενώ οι υπερδυνάμεις κι άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες συναγωνίζονται με πυρηνικά όπλα. Μάυτο το τρόπο επιτυγχάνεται και στο στρατιωτικό τομέα ή διατήρηση της υπεροχής της μητρόπολης πάνω στη περιφέρεια.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΔΡΑΣΗ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥΣ

αμερικάνικος ιμπεριαλισμός

Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός:

Μια από τες βασικές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, εξακολουθεί να είναι η προστάτιδα του δυτικού κόσμου, οι Ε.Π.Α.Η οποια παρόλα τα χτυπήματα των λαϊκών κινήματων, του Βιετναμ, της Καμποτίας, του Λάος, της Αγκόλας και άλλων, τελευταία χρόνια εξακολούθει να μένει ένας ισχυρός ιμπεριαλισμός, έτοιμος να πνίξει στο αίμα, οποτεδήποτε το απαιτήσουν τα συμφέροντα του, τούς λαούς και τα λαϊκά κινήματα. Το γεγονός πως προσπαθεί να κρατηθεί από το κατρακύλισμα του και να μην αφήσει περιθώρια δράσης στους ανταγωνιστές του τον κάνουν πολύ βίαιο κι αιμοβόρο μπροστα στους λαούς. Τα μέσα που χρησιμοποίησε στο Βιετναμ, στη Καμποτία και άλλου, ο τρόπος που κτυπά τούς λαούς, μέσα από τα αντιδραστικά καθεστώτα πληρεξούσια του, όπως τη χούντα της Χίλης, τη χούντα της Αργεντινης, το σωβινιστικό καθεστώς του Ισραήλ, αποτελούν τα πιο τρανα παραδείγματα για τες μέθοδες και τα μέσα με τα οποία ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί ενάντια στη λευτερία και την ανεξαρτησία των λαών.

Τα πιο πάνω μέσα τα χρησιμοποιεί φυσικά, όταν αδύνατα να κρατήσει τούς λαούς υπόδουλωμένους με τες ειρηνικές νεοαποικιακές μέθοδες.

σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός

Δίπλα από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στέκει ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός, ο οποίος είναι το ίδιο επικίνδυνος κι επιθετικός. Παρόλο που χρησιμοποιεί μια σειρά αντεπαναστατικές συνομοσίες, υποκίνα διενέξεις ανάμεσα στα κράτη και στους λαούς, παράλληλα, με την νεοαποικιακή του πολιτική, εντούτοις εμφανίζεται με τη μάσκα του "σοσιαλιστή" όπως και κάθε ενέργεια του την παρουσιάζει σαν σοσιαλιστική ή και διεθνιστική βοήθεια. Μάυτο τον τρόπο καταφέρνει να ξεγελα τούς λαούς. Με τον ίδιο τρόπο, με τη μάσκα του προστάτη, εμφανίζεται και προς τες "συμμαχικές" του χώρες, της Ανατολικής Ευρώπης. Όπου τες έχει εξαρτήσει πλήρως, πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά, μέσα από την ΚΟΜΕΚΟΝ και το σύμφωνο της Βαρσοβίας. Κι ενώ βλέπουμε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό νάχει ξεσκεπαστεί μπροστα στους λαούς σαν ένας αιμοβόρος ιμπεριαλισμός, αντίθετα ο ανταγωνιστής του, ο Σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός καταφέρνει ακόμη να ξεγελα με τη "προσοδευτική" του μάσκα είναι όμως μέσα στη διαλεχτική της ανάπτυξης του ιμπεριαλισμού να ξεμασκαρεύεται και να χρεωκοπεί μέσα από τα χτυπήματα που δέχεται καθημερινά από τα λαϊκά κινήματα.

Φυσικά δεν πρέπει να ξεχνούμε πως ο Σοβιετικός σοσιαλι-

μπεριαλισμός βρίσκεται στην αρχή του ξεμασκαρέματος και η πάλη απέναντι του θα είναι σκληρή και θα απαιτήσει πολλές θυσίες.

δυτική Ευρώπη

Η Ε.Κ.Α είναι ένας οικονομικός οργανισμός που ενώνει τα μονοπώλεια και τα τραστ της ευρώπης. Σαν τέτοια εκμεταλλεύεται τους λαούς, με τους ίδιους τρόπους όπως και οι άλλοι ιμπεριαλιστές. Πέρα από την εκμετάλλευση των ευρωπαϊκών λαών, εκμεταλλεύονται και μια σειρά λαούς της περιφέρειας.

Με τη κοινή Αγορά παρατηρείται το φαινόμενο πως, από τη μια να είναι ανταγωνιστής του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, στη προσπάθεια της για τη διατήρηση των αγορών της, ιδιαίτερα ανάμεσα στις πρώην αποικίες, ενώ από την άλλη ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μέσα από διμερείς συμφωνίες, με κάθε μια ξεχωριστά απαντες τις χώρες καταφέρνει να μπάζει κεφάλαια, που μαζί με τα στρατεύματα του που διατηρεί στην ευρώπη να γίνεται στην ουσία ο άμεσος ρυθμιστικός παράγοντας στην Ε.Κ.Α.

Δηλαδή η Ε.Κ.Α είναι ο προασπιστής των Αμερικάνικων συμφερόντων στη Δ. Ευρώπη έναντι στο Ρωσικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

Μητροπολιτικά κέτρα με τα ίδια χαρακτηριστικά δηλαδή, άμεση επιρροή από το Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό αλλά και με ανταγωνιστικές τάσεις βλέπουμε επίσης την Ιαπωνία και τον Καναδά.

αστική τάξη της περιφέρειας

Έγινε προσπάθεια σε γενικές γραμμές να προσεγγίσουμε τις χώρες της μητρόπολης και κύρια την άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη. Επίσης σε γενικές γραμμές παρουσιάστηκε η αστική τάξη της περιφέρειας ως προς το τρόπο εξάρτησης από τη μητρόπολη. Τώρα μπαίνει το ερώτημα. Ποιος είναι ο ρόλος της αστικής τάξης στην περιφέρεια, στις νεοκαπιταλιστικές χώρες, ή στις αναπτυσσόμενες χώρες ή χώρες του "τρίτου κόσμου", είναι εθνικός; Απάντηση σ' αυτό το ρώτημα πέρα από τους τρόπους και μεθόδους εξάρτησης που είδαμε και πιο πάνω, είναι η ίδια η γέννηση και η ανάπτυξη της αστικής τάξης των νεοκαπιταλιστικών χωρών. Γιατί η αστική τάξη της περιφέρειας που γεννήθηκε κι αναπτύχθηκε, κάτω από την πλήρη επιρροή, κι εξάρτηση του ζένου κεφαλαίου δεν μπορεί να έχει εθνικό χαρακτήρα. Είναι από τη θέση της υποχρεωμένη να είναι υπηρέτης του ιμπεριαλισμού και οικιαδότητε διαμάχης μαζί του, έχει στόχο να κερδίσει ορισμένες παραχωρήσεις προς όφελός της.

Κάνοντας μια σύγκριση στα πρώτα βήματα της αστικής μισοκαπιταλιστικής τάξης που ήταν μισοφεουδαλική πριν εμφανιστεί ο ιμπεριαλισμός σαν παγκόσμιο σύστημα, βλέπουμε ότι τότε μπορού-

σε κι έπαιξε σε πολλές περιπτώσεις εθνικό ρόλο, με τη στάση της απέναντι στην αποικιοκρατία. Σε κείνη την εποχή ήταν η ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Και μπορούσε να οδηγήσει την εθνικοαπελευθερωτική πάλη μέχρι την ανεξαρτησία. Στη σημερινή εποχή ο ιμπεριαλισμός μέσα από τη νεοαποικιοκρατία, κατάφερε να εξαρτήσει πλήρως την αστική τάξη της περιφέρειας, και είναι μέσα απ' αυτή την εξάρτηση πολιτική, οικονομική και στρατιωτική που η αστική τάξη της περιφέρειας έχασε την εθνική της ταυτότητα.

Μέσα στη σύγχρονη πραγματικότητα, όπου η ηγεσία του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος είναι η αστική τάξη, βλέπουμε να οδηγεί αυτούς τους αγώνες στο συμβιβασμό, στην υποταγή στα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Τα παραδείγματα της Αιγύπτου, της Ινδίας, της Κύπρου είναι τρανά και δείχνουν που οδηγούν, τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα η αστική τάξη της περιφέρειας.

εργατική τάξη η μόνη εθνική τάξη

Είδαμε πιο πάνω πως η αστική τάξη της περιφέρειας, κάτω από τη πλήρη εξάρτηση της, δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο ως προς τη θετική έκβαση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Άρα μπαίνει το πρόβλημα της ηγεσίας του απελευθερωτικού κινήματος στην μόνη τάξη που μπορεί να οδηγήσει στο τέρμα τα άλυτα εθνικά προβλήματα και να οδηγήσει τις λαϊκές μάζες μέσα από το σοσιαλιστικό δρόμο ανάπτυξης, μέχρι τη πλήρη απελευθέρωση, μέχρι τη κοινωνική αλλαγή. Γιατί η εργατική τάξη δεν έχει κανένα δέσιμο συμφερόντων με τον ιμπεριαλισμό. Γιατί από τον ιμπεριαλισμό μόνον υποδουλώσεις και συνεχείς καταληστεύσεις του μόχθου της έχει γνωρίσει.

συμπεράσματα

Με βάση την παραπάνω εισήγηση των προβλημάτων του σύγχρονου κόσμου επιβάλλεται να ταξινομήσουμε σωστά τις αντιθέσεις, να τις δούμε μέσα από τη γέννηση και την εξέλιξη τους, για να γίνει μορφή η σωστή αξιολόγηση τους. Με βάση τη πιο πάνω ανάλυση, η κύρια αντίθεση της εποχής μας είναι η πάλη των δυνάμεων της επανάστασης δηλαδή των σοσιαλιστικών χωρών, των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων, που έχουν ηγεσία την εργατική τάξη και της εργατικής τάξης των μητροπόλεων από τη μια πλευρά, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, όλων των μορφών και τα όργανα του, (αστική τάξη των χωρών της περιφέρειας) από την άλλη. Αυτή είναι η κύρια αντίθεση της εποχής μας, η αντίθεση που νομοτελειακά θα μας οδηγήσει στη ~~απελευθέρωση~~ απελευθέρωση και στη κοινωνική αλλαγή. Παράλληλα όμως με τη κύρια αντίθεση, αναπτύσσονται οπωσδήποτε κι άλλες αντιθέσεις τις οποίες πρέπει να αξιολογήσουμε σωστά, για να τις αξιοποιήσουμε προς όφελος του επαναστατικού κινήματος.

Στην εποχή μας η αντίθεση μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων δηλαδή του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού απ'τη μια και του Σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού απ'τη άλλη, για το ξαναμοίρασμα του κόσμου σε σφαίρες επιρροής, μπορεί να οδηγήσει σ'ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο. Σε καμία όμως περίπτωση αυτή η αντίθεση είναι προς όφελος του επαναστατικού κινήματος. Γιατί αυτή η αντίθεση στηρίζεται, καθαρά πάνω σε ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και σαν τέτοια στο πρώτο στάδιο ανάπτυξης της, κτυπά το λαϊκό επαναστατικό κίνημα.

Η θεωρία στο να συμμαχίσουμε με τη μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, "το κατερχόμενο" ιμπεριαλισμό, για να κτυπήσουμε την άλλη ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, "την ανερχόμενη", είναι αντιδραστική γιατί στην ουσία της μάς λέει να παίξουμε το παιχνίδι του ιμπεριαλισμού. Να μπει δηλαδή το επαναστατικό κίνημα μέσα στα γρανάξια των συμφερόντων του ενός ιμπεριαλισμού ενάντια στον άλλο.

Νά πως προσεγγίζει τον ανταγωνισμό και την προσέγγιση των υπερδυνάμεων ο σύντροφος Ενβερτ-Χότζια στο 7 συνέδριο του ΚΕΑ... Το κόμμα μας υπερασπίζει τη θέση ότι, τόσο όταν οι υπερδύναμεις προσεγγίζουν, όσο κι όταν τρώγονται, τή σπασμένα τά πληρώνουν οι άλλοι. Η συνεργασία κι ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις υπερδύναμεις παρουσιάζουν τις δύο πλευρές μιας αντιφατικής πραγματικότητας, είναι η κυριώτερη έκφραση της ίδιας ιμπεριαλιστικής στρατηγικής για την αρπαγή της λευτερίας των λαών και της κυριαρχίας στο κόσμο. Αυτά αποτελούν τον ίδιο κίνδυνο, γιατί οι δύο υπερδύναμεις είναι οι κυριώτεροι και μεγαλύτεροι εχθροί των λαών, γιατί δεν μπορείς να στηριχτείς ποτέ σ'ένα ιμπεριαλισμό, για να καταπολεμήσεις ή για να γλυτώσεις από άλλο...

Πέρα από την αντίθεση μεταξύ των υπερδυνάμεων, στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο υπάρχουν κι άλλες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Όπως η αντίθεση της Δ. Ευρώπης με τις υπερδύναμεις, στη προσπάθεια των πρώτων για εξεύρεση αγορών. Κύρια η πάλη τους στες πρώην αποικίες για τη διατήρηση των καταχτημένων αγορών και η επέχταση τους. Επίσης όπως αναφέρεται και πιο πάνω, ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις υπάρχουν και μεταξύ της αστικής τάξης περιφέρειας με τη μητρόπολη, που ξεκινούν από τα ποσοστά κέρδους, στο περισσότερο μερτικό από τη καταλήστευση των λαών και καταλήγουν στο συμβιβασμό με τη μητρόπολη.

Όλες όμως οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις είναι δευτερεύουσες, είναι αντιθέσεις μέσα στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, κι έχουν στόχο το μοίρασμα της "λύας" ή τη μεγαλύτερη συμμετοχή στη "πάλη" για εξασφάλιση αγορών και σαν τέτοιες στροφονται ενάντια στο λαϊκό-επαναστατικό κίνημα. Κι ενώ πολλές φορές εμφανίζονται με τη μάσκα του προοδευτικού, στόχος τους είναι το καλούπωμα του κινήματος στη προσπάθεια τους για υπέρθεση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Χρῆος του επαναστατικού κινήματος τοπικά και διεθνή, να εκμεταλλευτεί σωστά τις αντιθέσεις, μετατρέποντας τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους σε απελευθερωτικούς προς όφελος του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και της εργατικής τάξης.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΤΙΚΗ

ΤΗΣ Ο.Μ.Λ. ΚΥΠΡΟΥ

Η Οργάνωση Μ.Α. Κύπρου θεωρεί Μαρξιστές-Λενινιστές, δόξους πιστεύουσα στη κοσμοαντίληψη του Μαρξισμού, τον διαλεκτικό και ιστορικό υλισμό και που τάσσονται ενάντια σε κάθε αναθεωρητική βάση, ενάντια σε κάθε σπορτοκωνιστικό ρεύμα και είναι πιστοί στις παρακάτω αρχές.

1. Τον νόμο της αντίφασης σαν το βασικό νόμο της ζωής και της κίνησης, στη φυσική και κοινωνική εξέλιξη.

2. Την ταξική πάλη σαν την έκφραση του νόμου της αντίφασης στη κοινωνική εξέλιξη. Νομοτελειώκο αποτέλεσμα αυτής της πάλης η αντικατάσταση του παλιού κοινωνικού συστήματος από το καινούργιο.

3. Στο καπιταλιστικό σύστημα η σύγκρουση των τάξεων γίνεται ανάμεσα στην άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη απ'τη μια και την εργατική τάξη απ'την άλλη. Η εργατική τάξη, σαν το καινούργιο, επικεφαλής των παραγωγικών δυνάμεων θ'ανατρέφει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και θα στήσει την αταξική κοινωνία.

4. Η ταξική πάλη διεξάγεται σ'όλα τα επίπεδα μ'όλες τις μορφές και σ'όλο το προτσές της εξέλιξης του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, μέχρι την ανατροπή και το τσάκισμα της καπιταλιστικής κοινωνίας την οικοδόμηση του σοσιαλισμού και το πέρασμα στον κομμουνισμό.

5. Η επανάσταση για κοινωνική αλλαγή αναπόφευχτα περνά απ'τη μορφή της έποπλης πάλης, απ'το γεγονός πως η κεφαλαιοκρατική τάξη, χρησιμοποιώντας κάθε δικτατορικό και βίαιο μέσο, εμποδίζει τη νομοτελειώκη επικράτηση του καινούργιου και μόνο με το τσάκισμα αυτής της βίας επιτυγχάνεται η μεταβολή του κοινωνικού συστήματος.

6. Η δικτατορία του προλεταριάτου, που είναι η αληθινή δημοκρατία για τον λαό, είναι η μόνη εγγύηση για το τσάκισμα όλων των δυνάμεων (οικονομικών, πολιτικών και ιδεολογικών) της εκμεταλλεύτριας τάξης που θα πασκίζει να παλινορθώσει το καπιταλιστικό σύστημα σ'όλο το προτσές της οικοδόμησης του σοσιαλισμού.

7. Η ειρηνική συνύπαρξη κρατών δεν μπορεί ποτέ να πάρει τη μορφή συνεργασίας με τις εκμεταλλεύτριες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό. Η ειρηνική συνύπαρξη κρατών είναι ουσιαστικά κίνημα για το τσάκισμα της τάξης του ιμπεριαλισμού να επμβαίνει στο εσωτερικά μικρών χωρών και να εξοντώνει τα εθνικοαπελευθερωτικά-επαναστατικά κινήματα.

8. Η εργατική τάξη στην επαναστατική της πάλη για κοινωνική αλλαγή, γνωρίζει πως η συμμετοχή των πλατειών λαϊκών στρωμάτων

των, που δίνει το δοσμένο στάδιο εξέλιξης του κοινωνικού συστήματος στη πάλη είναι απαραίτητα για την ανατροπή του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Αυτές οι βασικές αρχές πιστεύουμε, πως διαχωρίζουν τους συνεπείς Κομμουνιστές, από τους ρεβιζιονιστές και τους κάθε λογής οππορτουνιστές. Συνεπώς μπορούν ν' αποτελέσουν το πόλο συσπείρωσης όλων των Μαρξιστών-Λενινιστών στην Οργάνωση Μ.Α. Κύπρου.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

Στο χώρο μας απ' το γεγονός πως η κεφαλαιοκρατική τάξη είναι ξενόδοουλη, οι δυνάμεις της απελευθέρωσης είναι: η εργατική τάξη, που είναι και η ηγεσία του αγώνα, η φτώχη και μεσαία αγροτιά καθώς και τα μικροαστικά στρώματα της πόλης.

Η οργάνωση μας καθορίζει σαν στρατηγικό στόχο το στήσιμο του Κομμουνιστικού Κόμματος, του μόνου ικανού να καθοδηγήσει σωστά τον εθνικοαπελευθερωτικό μας αγώνα μέχρι το τέλος, μέχρι τη πλήρη εθνική απελευθέρωση και την κοινωνική αλλαγή.

Προϋπόθεση για το στήσιμο του κόμματος η συσπείρωση των συνεπών κομμουνιστών, η ιδεολογική ομοιογένεια που θα σφυρηλατηθεί μέσα στη πράξη και το δέσιμο τους με τις μάζες.

ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ Ο.Μ.Α. ΚΥΠΡΟΥ

Οποσδήποτε ο πιο σημαντικός παράγοντας για να πετύχουν οι στρατηγικές επιδιώξεις, είναι η χρησιμοποίηση της ανάλογης σωστής ταχτικής. Ο καθορισμός της ταχτικής ποικίλει ανάλογα με τις αντικειμενικές συνθήκες. Το στάδιο του καπιταλιστικού συστήματος, από άποψη οικονομίας, ή πολιτικής έκφρασης, αστική "δημοκρατία" ή φασισμός, της δύναμης και το τρόπο αντιμετώπισης από τους ρεβιζιονιστές και τους κάθε λογής οππορτουνιστές.

Η Ο.Μ.Α. Κύπρου κάνοντας μια μελέτη της εσωτερικής και της εξωτερικής πραγματικότητας βλέπει σαν κύριο εχθρό στη Κύπρο το Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που βρίσκεται πίσω από τα κατοχικά στρατεύματα στο βορρά, με επιρροή σε μερίδα της κεφαλαιοκρατικής τάξης στο νότο, που ελέγχει και κινητοποιεί τις φασιστικές συμμορίες της ΒΟΚΑ Β'.

Επίσης σε δεύτερο πλάνο βλέπει τη δύναμη του δυτικοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, που εκτός από τις βάσεις ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της Κυπριακής οικονομίας, και το Σοβιετικό σοσιαλιστικό ιμπεριαλισμό που μέσα από το πραχτορείο του, το ΑΚΕΛ, αποτελεί το μεγαλύτερο ανασταλτικό παράγοντα στην ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος στη Κύπρο.

Η Οργάνωση Μ.Α. Κύπρου πρέπει να δουλέψει σωστά μέσα στα καθημερινά προβλήματα της εργατικής τάξης και του λαού, με προσπάθεια να οξύνει τις αντιθέσεις και να τα πολιτικοποιήσει.

Επίσης πρέπει να αρχίσει συνεχή διαφώτιση με στόχο σ' ένα πρόταξ να πετύχει κινητοποιήσεις, πάνω στο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, να στήσει καθημερινή αντιπαράθεση ενάντια στο ξεπούλημα του λαού και του τόπου.

Το ξεσκέπασμα μέσα από τη πράξη της ρεβιζιονιστικής ηγεσίας του ΑΚΕΛ αποτελεί άλλα καθήκον των δυνάμεων της Ο.Μ.Α. Κύπρου.

Μέσα στα πλαίσια των ενωτικών προσπαθειών η Ο.Μ.Α.Κ. είναι

πρόθυμη να συνεργαστεί πάνω σε συγκεκριμένους στόχους με προοδευτικά άτομα και ομάδες που η πραχτική τους μέσα στις μάζες θα είναι θετική στη ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος στη Κύπρο.

Η Οργάνωση Μαρξιστών-Λενινιστών Κύπρου παρ' όλες τις αδυναμίες της θα δώσει όλες της τις δυνάμεις στη ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος στη Κύπρο που θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για το στήσιμο του πραγματικού μπολσεβίκου κόμματος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η ιστορική πορεία του Εργατικού κινήματος στη Κύπρο.	5
2. Κριτική πάνω στις θέσεις, τη πορεία και τη διάσπαση διάλυση του ΚΚ Κύπρου.	18
3. Διακήρυξη της κομματικής βάσης Αθήνας του ΚΚΚ	22
4. Η σημερινή πραγματικότητα στη Κύπρο.	23
5. Τοποθέτηση πάνω στη σύγχρονη Παγκόσμια πραγματικότητα.	28
6. Βασικές αρχές στρατηγική και ταχτική της Ο.Μ.Λ. Κύπρου.	33

